

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: R. H.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti: H. V., a. s.**, se sídlem Plzeňská 16/3217, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2004, č. j. MHMP/4746/2004/OST/PO/Fr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 118/2004 - 164 ze dne 20. 7. 2005,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 118/2004 - 164 ze dne 20. 7. 2005 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 118/2004 - 164 ze dne 20. 7. 2005, jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2005, č. j. MHMP/4746/2004/OST/PO/Fr. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního a dopravy (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29. 10. 2003, č. j. ÚMČP4 - 105390/02/OSD/MIR - 16358, o umístění stavby „A. M. II, A. M. III a A. M. s.“.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že napadený rozsudek krajského soudu byl vydán v rozporu se zákonem z následujících důvodů:

1. Rozpor umísťované stavby s územně plánovací dokumentací

Stěžovatel namítá, že navrhovaná stavba, jejíž umístění žalovaný v daném území povolil, je v rozporu se schválenou územně plánovací dokumentací, a to jak v její části závazné, tak směrné. Rozhodnutí žalovaného tak podle stěžovatele není v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Důvod rozporu s územně plánovací dokumentací (její závaznou částí) stěžovatel spatřuje v tom, že navrhovaná stavba zasahuje do funkční plochy vymezené pro izolační zeleň, v níž budování staveb (až na některé zdůvodněné výjimky) není dovoleno.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že tuto námitku žalovaný i soud zamítli, a tvrdí, že na plochu vymezenou územním plánem pro izolační zeleň je umístěna stavba administrativní budovy (její části), tj. tato plocha již nemůže být dále v celém svém rozsahu využita pro izolační zeleň. Podle stěžovatele je nerozhodné, že stavba bude zakryta vrstvou zeminy se zelení, neboť se stále bude jednat o zeleň na stavbě, nikoli o území využitě pro zeleň (názor soudu i žalovaného by podle stěžovatele vedl k absurdnímu závěru, že do území určených územním plánem pro zeleň je možno umístit jakoukoli stavbu, která bude zakryta ozeleněnou vrstvou zeminy). Vedle toho podle stěžovatele nelze odhlédnout ani od účelu izolační zeleně, u níž převažuje funkce nikoli estetická či ekologicko-stabilizační, ale ochranná. V případě izolační zeleně by se tedy mělo jednat o zeleň založenou na rostlém terénu, který umožní plný rozvoj kořenového systému a výživu rostlin. Tak tomu ovšem nemůže být v případě pouze 90 cm vrstvy zeminy. Podle stěžovatele jeho závěru přisvědčuje i skutečnost, že mj. z tabulky zápočtů ploch zeleně pro účely výpočtu koeficientu zeleně vyplývá, že zeleň, která není založena na rostlém terénu, nemůže být započítávána jako zeleň plnohodnotná (tj. 100 %). V případě zeleně s mocností vegetačního souvrství více než 0,9 m totiž činí zápočet pouhých 50 %.

Umísťovaná stavba pak nesplňuje podle stěžovatele ani požadavek stavebního zákona na soulad s územně plánovací dokumentací v její části směrné, která předepisuje minimální podíl započítatelných ploch zeleně v území (koeficient zeleně).

Stěžovatel namítá, že žalovaný provedl výpočet koeficientu zeleně chybně, resp. vycházel z nesprávného výpočtu uvedeného v projektové dokumentaci. Chyba výpočtu podle stěžovatele spočívá v tom, že jej (ačkoli v souhrnu musí odpovídat údajům za celou funkční plochu) nelze počítat pro území celé funkční plochy. Koeficient zeleně se stanovuje na základě podlažnosti, která však není zvláště v případě, kdy v území jsou ještě volné stavební parcely, známa. Podlažnost pro celou funkční plochu není možno spolehlivě určit a na základě tohoto stanovit "celkový" koeficient zeleně. Každou další navrhovanou stavbou se podlažnost mění, a tím se mění i koeficient zeleně, přičemž by tak byl pro každou navrhovanou stavbu jiný. Vycházet přitom ze stávajícího stavu není podle stěžovatele možné, neboť vyčerpání koeficientu zeleně by způsobilo nezastavitelnost zbylých stavebních parcel. Nelze též započítávat plochy zeleně na pozemcích jiných vlastníků, neboť jejich záměrem

může být započítanou zeleň odstranit (např. při výstavbě na těchto pozemcích). Koeficient zeleně je tedy nutno stanovit pro plochu, na níž má být umístěna stavba, neboť pouze tam lze spolehlivě určit podlažnost. Souhrn jednotlivých parcel potom zároveň odpovídá koeficientu zeleně pro celou funkční plochu. Jiné řešení, tedy i to, jež bylo zvoleno žalovaným a potvrzeno krajským soudem, podle stěžovatele mj. nepřipustně zasahuje do práv vlastníků ostatních pozemků ve funkční ploše (v daném případě do práva stěžovatele), neboť zeleň na jejich pozemcích je započítávána pro účely splnění koeficientu zeleně jiného stavebníka, a může tak dojít k úplnému nebo částečnému znemožnění výstavby na pozemcích jiných vlastníků.

Konkrétně stěžovatel namítá, že výpočet výše koeficientu zeleně je mylný, neboť vyjde-li z výše nastíněných premis a z toho, že koeficient zeleně se stanovuje na základě kódu míry využití území (v daném případě G) a podlažnosti, přičemž podlažnost se vypočítá jako podíl celková hrubé podlažní plochy a zastavěné plochy, činí podlažnost v daném případě 5,8 (přesně 5,796), nikoliv tedy 3,9, jak uvádí žalovaný. Chybně je v důsledku toho stanoven i koeficient zeleně (tedy 0,25). Ani tento podhodnocený koeficient však podle stěžovatele není splněn, neboť do celkové plochy zeleně jsou započítány plochy, které zelení nejsou (pro výpočet koeficientu zeleně jsou jako zeleň na rostlém terénu započítány pozemky parc. č. 484/4 a parc. č. 484/6, které jsou však ostatní plochou připravovanou k zastavění a v době výpočtu se na nich zeleň nenacházela, a dále celý pozemek parc. č. 628, ačkoli na jeho části je komunikace), dále jsou u navrhované stavby započítány stromy s velkou korunou ve zpevněném terénu, které však vzhledem k velikosti své vegetační plochy (minimálně 9) m nemohou být do navrhovaných ploch umístěny; i v případě, že by tyto stromy byly nově vysazeny, však může plocha zeleně stromů ve zpevněných plochách činit pouze 25 % započítatelné plochy zeleně na rostlém terénu. To však podle stěžovatele rovněž nebylo splněno.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že soud pro výše uvedené vady žalovaná rozhodnutí nezrušil a žalobu zamítl. Proto považuje napadený rozsudek za nezákonný, protože spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem, a namítá rovněž, že řízení je zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Dovolává se přitom ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“).

2. Neúplnost návrhu na umístění stavby

Stěžovatel namítá, že dokumentace stavby neobsahuje v rozporu s § 3 odst. 4 písm. i) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, rozsah a uspořádání staveniště v rozsahu nutném pro zabezpečení stavby. Tuto skutečnost podle stěžovatele přiznává i samotné rozhodnutí stavebního úřadu, jež žalovaný potvrdil, neboť dle podmínky č. 29 tohoto rozhodnutí stavební úřad předložení těchto podkladů požadoval teprve v řízení o povolení stavby. Stěžovatel namítá, že umístění staveniště a jeho rozsah měl být stavebnímu úřadu i v územním řízení znám, jinak nemohl rozhodnout na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. Pokud krajský soud rozhodl v rozporu s touto námitkou, dopustil se podle stěžovatele nesprávného posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

3. Průkaz pořízení dokumentace stavby oprávněnou osobou

Stěžovatel namítá, že u části dokumentace stavby není zřejmé, zda ji zpracovávala oprávněná osoba. Odvolává se přitom na ustanovení § 46a stavebního zákona, podle něhož dokumentace stavby musí být zpracována osobou, jež má oprávnění k této činnosti (autorizovaná osoba). Autorizovaná osoba pak opatřuje dokumenty související s výkonem její činnosti vlastnoručním podpisem a otiskem razítka, jménem autorizované osoby, číslem, pod nímž je zapsána v seznamu autorizovaných osob. Dodatky dokumentace k umístění stavby z 11. 6. 2003 však nejsou takto autorizovány. V řízení tedy podle stěžovatele nebylo v souladu s požadavkem § 46a stavebního zákona nepochybné, že dokumentaci stavby (její dodatek) zpracovala osoba, jež má oprávnění k této činnosti. Řízení je tak podle stěžovatele zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

4. Zajištění bezpečného připojení stavby na pozemní komunikaci

Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s požadavkem bezpečného připojení stavby na pozemní komunikaci, který vyplývá z ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona a čl. 9 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Podle zmíněného článku musí zejména připojení staveb na pozemní komunikace svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a plynulého provozu na pozemních komunikacích.

Stěžovatel je přesvědčen, že tento požadavek nebyl naplněn, odkazuje přitom na posudek R.C. ze dne 22. 11. 2002, který je součástí správního spisu, a který odůvodňuje nevhodnost navržené komunikace při severním průčelí budovy (a při hranicích s pozemky stěžovatele) z hlediska bezpečnosti provozu, a to zejména vzhledem k nedostatečné šířce komunikace, neoddělení pěšího provozu, absenci obratiště a nevhodného povrchu komunikace.

Pokud krajský soud tuto skutečnost nezohlednil, zatížil řízení vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel (závěr správního orgánu, že stavba odpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu), nemá oporu ve spisech, přičemž pro tuto důvodně vytykanou vadu soud napadené rozhodnutí správního orgánu nezrušil (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

5. Absence posouzení stavby z hlediska zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“)

Stěžovatel namítá, že podle ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona, dotýká-li se řízení zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). V případě, že se navrhovaná stavba může dotýkat zájmů chráněných zvláštními předpisy, musí být tedy předložena stanoviska (vyjádření) příslušných dotčených orgánů státní správy osvědčující soulad navrhované činnosti s těmito zvláštními (platnými) předpisy. Vzhledem k tomu, že pro vydání rozhodnutí je rozhodný skutkový a právní stav v době jeho vydání, musí být předloženy doklady o tom, že záměr je v souladu se zákony platnými v době vydání rozhodnutí. Jen tak lze naplnit požadavek § 126 odst. 1 stavebního zákona,

neboť předložení stanovisek osvědčujících soulad s již neplatnými předpisy nemůže soulad se zájmy chráněnými právem osvědčit. Byly-li tedy zájmy v ochraně ovzduší chráněny v době vydání rozhodnutí zákonem o ochraně ovzduší, bylo nutno předložit stanovisko dotčeného orgánu státní správy podle tohoto zákona, nikoliv podle zákona a předpisů jej provádějících, které již nebyly v platnosti a které byly odlišné od předpisů platných a účinných. Stejně tak nelze předložením stanovisek vydaných podle dříve účinného zákona k ochraně ovzduší (zákon č. 309/1991 Sb., resp. č. 389/1991 Sb.) naplnit požadavek zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) na to, aby rozhodnutí bylo v souladu s (platnými a účinnými) zákony a jinými právními předpisy. Absence osvědčení souladu návrhu s požadavky zákona o ochraně ovzduší tak podle stěžovatele působí rozpor územního rozhodnutí s ustanovením § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu a § 126 odst. 1 stavebního zákona.

V tomto ohledu napadený rozsudek spočívá podle stěžovatele na nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

6. Absence vyjádření dotčených orgánů státní správy

Stěžovatel namítá, že dokumentace předložená k návrhu na vydání územního rozhodnutí byla zpracována v červnu 2002, přičemž byla posléze několikrát doplňována. Vyjádření dotčených orgánů státní správy i správců inženýrských sítí však byla vydána ještě před datem zpracování dokumentace předložené jako první, váží se tak podle stěžovatele ke zcela jiné dokumentaci, než je verze stávající, změněná. Stěžovatel je toho názoru, že bylo nutné proto v průběhu řízení obstarat nová vyjádření dotčených orgánů státní správy ve smyslu ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona.

Stěžovatel uvedl, že se krajský soud touto žalobní námitkou vůbec nezabýval - považuje proto jeho rozsudek v tomto bodě za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

7. Absence posouzení stavby z hlediska krajinného rázu

Stěžovatel napadá rovněž skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona a § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, neboť nebyl pro danou stavbu vydán souhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu (a ani příslušný orgán přezkoumatelně nevyslovil, že krajinný ráz umístěvanou stavbou dotčen být nemůže - vyjádření Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí, se o problematice krajinného rázu podle stěžovatele vůbec nezmiňuje, natož aby bylo odůvodněno).

Stěžovatel v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, které konstatovalo, že správní orgán, který rozhoduje o umístění či povolení stavby, nebo o jiné činnosti, musí vycházet ze spolehlivého zjištění, zda jimi může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Tuto skutečnost může spolehlivě zjistit pouze z rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Proto pokud takové rozhodnutí mezi podklady pro vydání jeho rozhodnutí chybí, je správní orgán povinen dát orgánu ochrany přírody k jeho vydání podnět. Neučiní-li tak, zatěžuje řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

S ohledem na to považuje stěžovatel závěr krajského soudu v této otázce za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

8. Ostatní vady řízení před správním orgánem

Stěžovatel poukazuje na to, že podle jeho názoru trpělo řízení před správním orgánem prvního stupně a žalovaného dalšími vadami, a to konkrétně tím, že nebylo umožněno stěžovateli nahlédnout do správního spisu (bod 16. žaloby), byl porušen § 23 odst. 1 správního řádu, bylo vadně doručováno oznámení o konání ústního jednání (bod 17. žaloby), byl porušen § 36 odst. 1 stavebního zákona, nebyly předloženy podklady, ze kterých by bylo dostatečně zřejmé mj. architektonické a urbanistické začlenění stavby do území, její vzhled a výtvarné řešení (bod 19. žaloby), byl porušen § 3 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 132/1998 Sb. a § 32 odst. 1 správního řádu, řízení nebylo zastaveno, ačkoli stavebník nedoplnil podklady na výzvu stavebního úřadu (bod 20. žaloby) a byl porušen § 35 odst. 3 stavebního zákona.

Těmito žalobními důvody se krajský soud zabýval podle stěžovatele pouze velice kuse a nepřezkoumatelně, namítá tedy nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

9. Vadný postup při řešení občanskoprávních námitek

Stěžovatel namítá, že v podání stavebnímu úřadu prvního stupně ze dne 11. 7. 2003 vznesl občanskoprávní námítky následujícího obsahu:

a) Předmětné území se nachází ve funkční ploše, pro níž je stanovena míra využití území daná koeficientem podlažních ploch. Z výpočtu provedeného v dokumentaci nebylo zřejmé, jakým způsobem se projeví dostavba zbývajících volných ploch v jižní části funkční plochy rozlehlou administrativní budovou, jejíž výstavba se připravuje, případně dalších stavebních parcel. Překročení kapacity dané funkční plochy by přitom způsobilo nezastavitelnost zbývajících pozemků včetně pozemků stěžovatele, na nichž se nalézají i proluky v řadové zástavbě, čímž by bylo zasaženo do vlastnických práv stěžovatele k těmto parcelám.

b) Navrhovaná stavba podle stěžovatele neřeší příjezd a přístup na pozemky parc. č. 484/2, 3, 4, 5, 6 v katastrálním území M. a navrhovaným stavbám na nich (pozemek parc. č. 484/4 je ve vlastnictví stěžovatele a je podán návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby na něm, pozemek parc. č. 484/6 je ve spoluvlastnictví stěžovatele). V dokumentaci není jasným a neměnným způsobem zaručeno, že po kolaudaci staveb "A. M. II, A. M. III a A. s." bude přístup a příjezd k těmto nemovitostem trvale vyřešen, a to na smluvním základě, zatříděním komunikace či jiným způsobem. Pro předmětné pozemky a stavby na nich není též zajištěn souhlas investora s jejich připojením na budovanou komunikaci. Vzhledem k tomu, že pro přístup k pozemkům stěžovatele a budoucím stavbám na nich není zřízeno věcné břemeno nebo není zaručeno, že předmětná komunikace bude komunikace účelová s veřejným provozem, či tento přístup není jinak zajištěn, a zároveň není zaručen souhlas s připojením těchto nemovitostí na předmětnou komunikaci, stěžovatel se domnívá, že je tím zasaženo do jeho vlastnických práv.

c) Stěžovatel dále namítá, že stavba může narušit zdroj vody (studna) u domu na pozemku parc. č. 491, neboť tento zdroj je napájen přes zastavované pozemky; navrhovatel přitom bezvadný podklad o tom, že stavbou nemohou být dotčena práva vlastníka sousední

nemovitosti tím, že v souvislosti s umístěnou stavbou dojde k úbytku vody nebo úplnému zničení vodního zdroje, nepředložil.

d) Konečně stěžovatel namítá, že navrhovaná stavba způsobí výrazné snížení reálné hodnoty a tržní ceny nemovitostí stěžovatele. Celkový objem budovy bude působit zhmotnění zástavby sevřením vnitrobloku a s tím spojené vlivy (zhoršení hygienických poměrů, snížení estetické úrovně zástavby ad). Řešení stavby neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, nerespektuje protilehlou nízkou řadovou zástavbu a narušuje pohodu bydlení v dotčených domech a tím i jejich atraktivitu a hodnotu. Se stavbou souvisí úzce i další důsledky záměru - ztížení dostupnosti pozemků a plánovaných staveb na nich, včetně garáží, a jejich dopravní obsluhy. Příjezd a přístup na tyto nemovitosti stěžovatele není vůbec řešen, což vede taktéž k jejich znehodnocení.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že stavební úřad prvního stupně a posléze i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se o občanskoprávní námítka nejedná. Stěžovatel se domnívá, že je vadný i právní názor krajského soudu, který názoru žalovaného přisvědčil.

Svůj názor, že se jedná o občanskoprávní námítka, stěžovatel opírá o to, že námítka uvedená zde pod bodem a) se týká možnosti realizovat výstavbu na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele, tj. možnosti realizovat (vykonat) toto vlastnické právo k těmto pozemkům. Vyčerpání počtu hrubých podlažních ploch či koeficientu zeleně zamýšlenou stavbou jiného vlastníka by zcela znemožnilo realizaci stěžovatelem zamýšlené zástavby na těchto stěžovatelových pozemcích, čímž by bylo hrubým způsobem zasaženo do jeho vlastnických práv k těmto parcelám, ačkoli je zaručeno, že vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a všichni vlastníci mají stejná práva a povinnosti.

K námitce uvedené pod bodem b) stěžovatel uvádí, že zajištění dopravní obsluhy, příjezdu a přístupu ke všem pozemkům a stavbám je jedním ze základních předpokladů pro možnost nerušeného výkonu vlastnického práva, přičemž vyplývá z občanskoprávních vztahů mezi vlastníky nemovitostí. K zajištění přístupu k pozemku a stavbě je potom dle § 151o odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) výslovně příslušný soud. Z toho stěžovatel vyvozuje, že se tak jedná o občanskoprávní námítka zcela překračující pravomoc stavebního úřadu. Na občanskoprávním charakteru této námítka nic nemění skutečnost, že územním rozhodnutím byla umístěna komunikace účelová s veřejným přístupem, neboť v takovém případě měl stavební úřad stejně postupovat dle § 137 stavebního zákona a zprostředkovat dohodu účastníků.

Pokud jde o námítka sub c) týkající se studny, jež je ve vlastnictví stěžovatele, stěžovatel namítá, že vlastník věci je oprávněn předmět svého vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním (§ 123 občanského zákoníku), přičemž zhoršením vodních poměrů v důsledku realizace zamýšlené stavby by opět došlo k váženému ohrožení výkonu vlastnického práva stěžovatele k uvedené věci (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku). Jedná se též o námítka překračující pravomoc orgánů státní správy, neboť vyplývá z občanskoprávních vztahů mezi vlastníky sousedních nemovitostí.

Co se týče námítka sub d), stěžovatel uvádí, že se rovněž jedná o námítka vyplývající z jeho vlastnických práv, resp. týká se předpokládaného neoprávněného zásahu stavebníka

do jeho vlastnických práv. I tato námitka překračuje podle stěžovatele pravomoc stavebního úřadu, neboť není oprávněn posuzovat ekonomické dopady navrhované stavby.

Stěžovatelem vznesené námitky se podle jeho názoru opírají především o ustanovení občanského zákoníku. Jedná se o zásahy, které přesahují pravomoc stavebního úřadu či jiného orgánu státní správy, neboť nejsou závislé na splnění norem veřejného práva. V případě nedohody účastníků řízení o umístění stavby se tedy nejedná o skutečnosti, které by byl oprávněn řešit v rámci správního řízení správní orgán, ale měl by je řešit soud. Podle stěžovatele tedy stavební úřad postupoval v rozporu s ustanovením § 137 stavebního zákona.

10. Rozhodování vyloučenými pracovníky správního orgánu

Stěžovatel namítá, že rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 9 odst. 1 správního řádu vyloučenými pracovníky stavebního úřadu.

Stěžovatel poznamenává, že na základě vznesených námitek podjatosti bylo sice rozhodnuto, že vedoucí odboru stavebního a dopravy a její podřízená byly vyloučeny z projednávání a rozhodování v dané věci. Stěžovatel však namítá, že pracovníce, které věc rozhodovaly, jsou přímými podřízenými vyloučené vedoucí, a byly tak povinny uposlechnout příkazů své vedoucí. Podle stěžovatele tedy pouhé pracovní zařazení na místě podřízeného vyloučeného vedoucího pracovníka zakládá důvod pro vyloučení z projednávání a rozhodování věci.

Zaujatý a podjatý přístup pracovníků stavebního úřadu dokládá podle stěžovatele i zcela zřejmý a systematicky rozdílný přístup k účastníkům řízení, který je zjevný z toho, že na rozdíl od řízení, v němž byl stěžovatel navrhovatelem, nebyl po stavebníkovi požadován rozsah a uspořádání staveniště, nebylo požadováno prokázání, že projektová dokumentace je zpracována autorizovanou osobou, stěžovateli nebylo na rozdíl od navrhovatele umístění stavby okopírováno vyjádření protistrany, stěžovateli nebyl umožněn přístup do celého spisu, navrhovateli bylo tolerováno nezaplacení správního poplatku po dobu 10 měsíců, a konečně při odůvodňování zamítnutí námitek účastníků byly pracovníce stavebního úřadu vedeny zřejmou snahou najít důvod k zamítnutí námitek za každou cenu.

Z výše uvedeného podle stěžovatele vyplývá, že pracovníce stavebního úřadu postupovaly v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovením § 3 odst. 1 správního řádu.

Krajský soud se těmito námitkami, jež byly uplatněny i v žalobě, podle stěžovatele zabýval pouze velmi kuse a nepřezkoumatelně, tudíž je podle jeho názoru rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zároveň je pak řízení zatíženo vadou spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost, a pro tuto vadu měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

III.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Obsah správního spisu

S ohledem na okruh námitek formulovaných v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu zejména následující skutečnosti:

1. K námitce rozporu územního rozhodnutí s územní plánovací dokumentací

Stěžovatel namítal rozpor navrhované stavby s územně plánovací dokumentací již ve vyjádření v řízení před stavebním úřadem ze dne 22. 11. 2002. Ve vztahu k obsahu kasační stížnosti je důležité, že již v tomto vyjádření stěžovatel namítal, že navrhovaná stavba zasahuje do funkční plochy vymezené pro izolační zeleň a že nesplňuje koeficient zeleně stanovený pro danou plochu. Vadný výpočet koeficientu zeleně zdůvodnil tak, že:

- a) do plochy zeleně je započítána i zeleň na funkční ploše izolační zeleně, tj. zeleň z jiné funkční plochy,
- b) v projektové dokumentaci započítaná plocha stromů ve zpevněných plochách na rostlém terénu překračuje započítatelný limit,
- c) do koeficientu zeleně byla započítána i plocha zpevněná zatravněvacími dlaždicemi,
- d) do koeficientu zeleně byly započítány i stromy, které nejsou ve zpevněných plochách,
- e) návrh počítá s tím, že do koeficientu zeleně se započítají i stromy s velkou korunou, podle stěžovatele ale pro ně není vymezena příslušná vegetační plocha.

Konečně stěžovatel rovněž namítl, že navrhovaná stavba nesplňuje požadavek územně plánovací dokumentace na minimální podíl bydlení stanovený kódem minimálního podílu bydlení (v daném případě 10 % hrubých podlažních ploch).

Na námitku stěžovatele stavební úřad reagoval dne 28. 11. 2002 vydáním rozhodnutí o přerušení územního řízení (č. j. ÚMČP4 - 154308/02/OSD/MIR - 16358, dále jen „rozhodnutí o přerušení řízení“) a vyzval navrhovatele stavby k doplnění návrhu, které by vypořádávalo námitky ostatních účastníků, mj. i stěžovatele.

Vyžádané doplnění navrhovatel předložil stavebnímu úřadu dne 10. 12. 2002. Pokud jde o zásah stavby do funkční plochy izolační zeleně, navrhovatel namítl, že do pásu izolační zeleně nezasahuje žádná nadzemní část stavby. Podle jeho názoru územní plán řeší pouze vodorovnou rovinu v úrovni povrchu, proto lze podzemní část stavby umístit (příjezdová rampa k podzemním garážím) i pod pásem izolační zeleně. Vzhledem k překrytí podzemních konstrukcí vrstvou podorniční a ornici o mocnosti 90 cm tak bude funkce izolační zeleně zachována. Pokud šlo o námitku chybného výpočtu koeficientu zeleně, navrhovatel poukázal na to, že při zpracování dokumentace vycházel ze starého metodického pokynu, avšak i po přepočtu podle nového metodického pokynu (tj. nebyly započteny plochy izolační zeleně, nebyly započteny stromy v nezpevněných plochách a stromy s velkou korunou byly započteny pouze v případě dostatečné vegetační plochy) byl podle navrhovatele požadavek územního plánu splněn; přitom byly do plochy zeleně započítány plochy zatravněvacích tvárnic, a to, podle navrhovatele, v souladu se stanoviskem Odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy. Co se týče podílu bydlení, navrhovatel uvedl, že podíl bydlení přesahuje i po započítání hrubých podlažních ploch navrhovaných staveb 10 %. Výpočty byly dokumentovány doplněním návrhu na vydání územního rozhodnutí ze dne 3. 1.

2003, konkrétně mapovým podkladem (č. l. 252 správního spisu) a tabulkou výpočtu (č. l. 249 správního spisu).

Stěžovatel v dalším vyjádření ze dne 13. 2. 2003 uplatnil proti tomu námitku s tím, že izolační zeleň musí být umístěna na rostlém terénu. Nesouhlasil ani s výpočtem koeficientu zeleně uvedeném v dokumentaci doplnění návrhu, a to z následujících důvodů:

- a) koeficient zeleně nelze počítat pro území celé funkční plochy, neboť se stanoví na základě podlažnosti, která však není v případě, že jsou v území ještě nezastavěné stavební parcely, známa, a nelze tak určit koeficient zeleně pro celou plochu; vycházet přitom ze stávajícího stavu není podle stěžovatele možné, neboť by vyčerpání koeficientu zeleně způsobilo nezastavitelnost zbylých stavebních parcel započítaných jako plochy zeleně; stěžovatel se proto domnívá, že koeficient zeleně by měl být stanoven vždy pro plochu, na niž se vydává územní rozhodnutí,
- b) i kdyby stěžovatel připustil, že se koeficient zeleně počítá pro celé území funkční plochy, je výpočet vadný, protože nezapočítává plochu již povolené stavby administrativní budovy při ulicích B. a U. P. a jiných staveb; zjištěná podlažnost jako rozhodující kritérium pro stanovení koeficientu zeleně je tedy podle stěžovatele podhodnocena, a je podhodnocen tedy i koeficient zeleně (0,5),
- c) i kdyby stěžovatel ovšem považoval za výchozí podhodnocený koeficient zeleně o hodnotě 0,5, není podle jeho přesvědčení naplněn, protože jednak jsou opět do plochy zeleně započítávány plochy, které zelení nejsou (vypočítává přitom parcelními čísly pozemky spolu s jejich skutečným určením), jednak je výpočet koeficientu vadný z důvodu toho, že započítává 179 m² zeleně nad suterénem, která je však podle všeho oněmi zatravnovacími dlaždicemi, proti jejichž zápočtu stěžovatel brojil již v prvních námitkách.

V dalším stěžovatel odkázal na své původní námitky proti výpočtu koeficientu zeleně, neboť je považoval za stále aktuální, protože ani novým výpočtem nebyly jeho pochybnosti odstraněny (zápočet plochy izolační zeleně, zápočet plochy stromů ve zpevněných plochách nad limit, zápočet stromů v nezpevněných plochách, zápočet stromů s velkou korunou i přes absenci vegetační plochy).

Dne 11. 6. 2003 doplnil navrhovatel návrh na vydání územního rozhodnutí, a to v souvislosti s úpravou územního plánu řešeného území, jíž byl změněn kód míry využití území z D 1 na G 1. Při zohlednění nové úpravy navrhovatel vypočetl koeficient podlažních ploch jako hodnotu 1,8; koeficient zeleně pak při podlažnosti stupně 4 stanovil na 0,25. Tento koeficient podle navrhovatele, s přihlédnutím k situaci v terénu (mapový podklad na č. l. 333 správního spisu) a k výpočtu zohledňujícímu započítatelnost jednotlivých ploch zeleně (č. l. 330 správního spisu), byl splněn.

Stěžovatel ve svém dalším vyjádření ze dne 11. 7. 2003, které bylo reakcí na nařízení dalšího ústního jednání, uplatnil opět námitku, že navrhovaná stavba zasahuje do funkční plochy izolační zeleně, a opět napadl i nově provedený výpočet koeficientu zeleně. V první řadě namítl znovu již formulovanou námitku, a to, že nelze počítat koeficient zeleně pro celou funkční plochu, ale pouze pro území řešené územním rozhodnutím. I kdyby však byl tento výpočet koeficientu zeleně správný, není naplněn, neboť podle stěžovatele opět byly do celkové plochy zeleně započítány plochy, které zelení nejsou (pozemek parc. č. 484/4, parc. č. 484/6 - připraveny k zastavění a parc. č. 628 - na jeho části je cesta). Zároveň je také celý výpočet plochy zeleně vadný, a to opět z důvodu, že jsou započteny do ploch zeleně 50 % pravděpodobně zatravnování dlaždice (jako zeleň nad suterénem), u navrhovaných

staveb jsou započítány navrhované stromy s velkými korunami, byť pro ně v navrhovaném místě není dostatek vegetační plochy (a vedle toho jsou započítány nesprávnou částí) a konečně podle stěžovatele není zřejmé, jaké přesné plochy jakých parcel byly pro výpočet zeleně použity, a není jasné, kde přesně se nacházejí započtené stromy s velkou korunou ve zpevněných plochách.

Dne 29. 10. 2003 stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby č. j. ÚMČP4 - 105390/02/OSD/MIR - 16358 (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby“). V tomto rozhodnutí zamítl námítky stěžovatele proti umístění stavby pro rozpor s územním plánem. Konkrétně v odůvodnění uvedl, že soulad navrhovaných staveb se stanovenou podrobnější regulací míry využití území (kód G1) prokázal navrhovatel dodatkem k návrhu na zahájení řízení ze dne 11. 6. 2003 (viz výše), přičemž výpočet byl proveden podle Metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy ve znění ke dni 1. 11. 2002. Podle tohoto výpočtu činí koeficient podlažních ploch 0,829, směrná maximální míra využití území (1,8) tedy nebude překročena. S výpočtem koeficientu zeleně se stavební úřad rovněž ztotožnil (tj. vzal za správnou navrhovatelem spočtenou hodnotu 0,362). Pokud jde o námítku, že navrhovaná stavba zasahuje do plochy izolační zeleně, stavební úřad konstatoval, že do pásu izolační zeleně bude u navrhované stavby zasahovat pouze podzemní konstrukce. Stavební úřad uvedl, že územní plán řeší úroveň terénu, nikoliv úroveň podzemní, přičemž i podle stanoviska Sekce útvaru rozvoje hlavního města Prahy Magistrátu hlavního města Prahy („SURM MHMP“) může být podzemní část stavby umístěna pod pásem izolační zeleně, je-li zachována její funkce podle ČSN DIN 18 916 (83 90 21). Podle stavebního úřadu byla tato podmínka splněna právě tím, že podzemní konstrukce byly překryty vrstvou zeminy o minimální tloušťce 0,9 m. Pokud jde o námítky k výpočtu koeficientu zeleně, stavební úřad uvedl, že podle platného metodického pokynu k územnímu plánu se provádí výpočet koeficientu zeleně pouze pro celou funkční plochu. Jeho výška je stanovena jako průměrná hodnota v celém území a odvozuje se z koeficientu podlažních ploch a průměrné podlažnosti vypočtené jako podíl celkové hrubé podlažní plochy a zastavěné plochy vymezeného území. Výpočet pak vycházel z údajů z katastru nemovitostí, v němž byly pozemky parc. č. 484/4 a parc. č. 484/6, jejichž zápočet stěžovatel rozporoval, zapsány jako zahrada a v době výpočtu se na nich zeleň fyzicky nacházela. Stejně tak byla započítána i část pozemku parc. č. 628, která se nachází v řešené funkční ploše SVO a na které je pouze vyšlapaná pěšina v zeleni (stěžovatelem namítaná komunikace je na části pozemku, který již nespadá do řešené plochy SVO). Započítaná zeleň nad suterénem pak není, jak se stěžovatel domnívá, tvořena zatravněvacími dlaždicemi, ale jde o zeleň nad rozšířeným suterénem navrhované stavby v její jižní a severní části. Započtené stromy s velkou korunou pak podle stavebního úřadu mají vymezenou potřebnou vegetační plochu 9 m², která je tvořena jednak ochrannou mříží, jednak zatravněvacími dlaždicemi, které sice nejsou započítány do zeleně, ale tvoří vegetační plochu. Pokud jde o konkrétnost vymezení započítaných ploch a vzrostlých stromů, odkázal stavební úřad na příslušný výkres již zmíněného doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí z 11. 6. 2003.

Proti rozhodnutí o umístění stavby podal stěžovatel dne 2. 12. 2003 odvolání žalovanému (dále jen odvolání). Pokud jde o předmětnou námítku, opět brojil proti tomu, že navrhovaná stavba zasahuje do pásu izolační zeleně s tím, že podle jeho názoru musí být izolační zeleň umístěna na rostlém terénu. Jak totiž podle stěžovatele uvedl i stavební úřad, je nutno u izolační zeleně zachovat její funkci, tj. musí být tvořena kromě travního porostu zejména dřevinami (keře, stromy). Tuto výsadbu však nelze podle stěžovatele plnohodnotně realizovat na vrstvě zeminy o síle necelého metru. Stěžovatel pak nesoúhlasil ani se závěrem stavebního úřadu, že byl správně vypočten koeficient zeleně a že bude skutečně v území

naplněn. Opět namítl nesprávný postup při výpočtu koeficientu zeleně s tím, že je třeba jej podle jeho názoru počítat pouze pro území řešené územním rozhodnutím, nikoliv pro celé území funkční plochy. Nicméně i kdyby bylo stanovení koeficientu zeleně, jak je provedl stavební úřad, správné, stěžovatel namítl, že nemůže souhlasit s tvrzením stavebního úřadu, že na pozemcích parc. č. 484/4 a parc. č. 484/6 se nacházela zeleň, nadto se jedná o ostatní plochy, nikoliv o zahrady. Dále stěžovatel namítl, že jsou do zeleně započítány nově umísťované stromy s velkou korunou, které však podle názoru stěžovatele nelze do navrhovaných ploch umístit pro nedostatek vegetační plochy. I v případě možnosti výsadby těchto stromů však může plocha zeleně stromů ve zpevněných plochách činit pouze 25 % započitatelné plochy zeleně na rostlém terénu, což nebylo při výpočtu splněno.

Žalovaný rozhodl o odvolání rozhodnutím ze dne 11. 3. 2004, č. j. MHMP/4746/2004/OST/PO/Fr (dále jen „rozhodnutí o odvolání“), kterým rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. K námitce stěžovatele uvedl, že navrhovaná stavba skutečně částečně zasahuje příjezdovou rampou pod povrch funkční plochy izolační zeleně, ovšem s tím, že tato část stavby bude překryta vrstvou zeminy o mocnosti 0,9 m. Žalovaný konstatoval, že toto umístění je v souladu s územním plánem, neboť vyhláška hlavního města Prahy č. 32/1999, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, nestanoví, že zeleň, včetně zeleně izolační, musí být umístěna na rostlém terénu. Pojem „rostlý terén“ je sice touto vyhláškou specifikován, je však relevantní pouze pro výpočet koeficientu zeleně (odlišná míra zápočtu zeleně). Podle názoru žalovaného je možné, aby izolační zeleň byla při vhodném výběru rostlin vysázena i na vrstvě zeminy o mocnosti 0,9 m. Pokud jde o výpočet koeficientu zeleně a zápočet zeleně v území, žalovaný uvedl, že podle platné metodiky zpracovatele územního plánu, tj. SURM MHMP, se míra využití území, a tedy i koeficient zeleně, stanoví pro celou funkční plochu. K otázce započítání jednotlivých ploch či stromů do rozhodných ploch zeleně se však žalovaný nevyjádřil.

2. K námitce neúplnosti návrhu na umístění stavby

Námitku, že dokumentace stavby neobsahuje v rozporu s § 3 odst. 4 písm. i) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, rozsah a uspořádání staveniště v rozsahu nutném pro zabezpečení stavby, stěžovatel uplatňoval rovněž již od počátku řízení.

V rozhodnutí o umístění stavby stavební úřad k této námitce uvedl, že je nedůvodná, protože projektová dokumentace obsahuje rozsah dočasného záboru staveniště, který postačuje pro umístění celého zařízení staveniště a který pro posouzení návrhu v územním řízení stačí. Ve výroku rozhodnutí pak v podmínce č. 29 stavební úřad stanovil, že podrobné řešení rozsahu a uspořádání staveniště bude zpracováno v projektu organizace výstavby.

S tímto závěrem stěžovatel nesouhlasil a v odvolání namítl, že citované ustanovení vyhlášky vyžaduje, aby dokumentace obsahovala již sám rozsah a uspořádání staveniště, postup stavebního úřadu je tak protiprávní. Vedle toho poukázal stěžovatel na to, že v jeho případě, jako navrhovatele umístění stavby, týž stavební úřad rozsah a uspořádání staveniště vyžadoval, dokonce kvůli tomuto požadavku řízení přerušil a posléze i zastavil.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání tento odvolací důvod zamítl s tím, že v ustanovení § 39 stavebního zákona je uveden rozsah náležitostí výroku územního rozhodnutí. Ustanovení § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona,

obsahuje výčet obligatorních náležitostí rozhodnutí o umístění stavby, přičemž z něho nevyplývá, že by zařízení staveniště muselo být řešeno v rámci územního rozhodnutí o umístění hlavní stavby. Žalovaný poukázal na to, že v ustanovení § 3 odst. 4 citované vyhlášky je výslovně uvedeno, že vyjmenované další podklady se k návrhu na umístění stavby předkládají podle místa, druhu, rozsahu a předpokládaných účinků stavby. Z tohoto ustanovení je podle žalovaného zřejmé, že v něm vyjmenované podklady mají dispozitivní charakter a je zcela na navrhovateli, zda zařízení staveniště bude stavbou umístěnou současně s umístěním stavby hlavní, či bude jako stavba umístěno samostatně, případně zda nebude mít charakter stavby vůbec. Vzhledem k tomu, že navrhovatel o umístění stavby staveniště nepožádal a vzhledem k velikosti zastavovaných pozemků, která umožňuje uspořádat staveniště v jejich rámci, stavební úřad podle žalovaného nepochybil, pokud v podmínce č. 29 rozhodnutí o umístění stavby stanovil, že rozsah a uspořádání stanoviště bude zpracováno až v projektu organizace výstavby.

3. K námitce absence průkazu pořízení dokumentace stavby oprávněnou osobou

Stěžovatel ve svých námitkách k návrhu na vydání územního rozhodnutí ze dne 11. 7. 2003 namítl, že podle názoru stavebního úřadu, který zastával v jeho případě, musí být dokumentace stavby (fyzicky) zpracována osobou, jež má oprávnění k této činnosti podle ustanovení § 46a stavebního zákona, přičemž nepostačuje, aby dokumentaci pouze autorizovala. Dokumentace navrhovatele přitom je podle stěžovatele zpracována osobami, které autorizaci nemají, dokumentace byla oprávněnou osobou pouze autorizována na titulních listech dokumentace. V doplnění návrhu na zahájení řízení ze dne 11. 6. 2003 pak postrádá podle stěžovatele i tuto autorizaci.

Stavební úřad se s touto námitkou v rozhodnutí o umístění stavby vypořádal tak, že dokumentace stavby je zpracována oprávněnou osobou, neboť nositelem oprávnění je právnická osoba - d. a. i., s. r. o., se sídlem N. P. 34, P. 4, IČ X. Výkon činnosti podle oprávnění, které má tato osoba (projektová činnost ve výstavbě), zabezpečuje podle ustanovení § 46a odst. 2 stavebního zákona autorizovaný architekt ing. J. D., který je jednatelem společnosti, osobně dokumentaci zpracovával a řídil práci dalších zaměstnanců společnosti. Dílčí (profesní) části dokumentace pak realizovaly oprávněné osoby ve smyslu ust. § 46b stavebního zákona.

V odvolání stěžovatel namítl, že stavební úřad v této věci postupuje opět odlišně od jeho případu, neboť v jeho případě stavební úřad předvolal dokonce svědka k prokázání skutečnosti, že projektová dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou. V případě navrhovatele však tvrdí, že autorizovaný architekt osobně dokumentaci zpracovával a řídil práci dalších zaměstnanců, aniž pro to nemá žádný důkaz a z předložené dokumentace tato skutečnost nevyplývá.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání tuto námitkou odmítl s tím, že zpracovatelem projektové dokumentace je právnická osoba, přičemž jednatelem této společnosti je autorizovaný architekt. Podle ustanovení § 46a odst. 2 stavebního zákona mohou právnické osoby vykonávat vybrané činnosti ve výstavbě, jen pokud zabezpečí jejich výkon autorizovanými osobami. Podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů, je autorizovaná osoba povinna vykonávat činnosti, pro které jí byla udělena autorizace, osobně, popřípadě ve spolupráci s dalšími autorizovanými osobami a jinými osobami pracujícími pod jejím vedením. Z výše uvedeného podle žalovaného vyplývá, že dokumentace byla zpracována osobou oprávněnou

k této činnosti. Žalovaný rovněž uvedl, že předložená projektová dokumentace je zpracována v požadovaném rozsahu a kvalitě a ani z tohoto hlediska nelze mít pochybnosti o „neprofesionalitě“ jejího zpracovatele.

4. K námitce zajištění bezpečného připojení stavby na pozemní komunikaci

Námitku tohoto obsahu stěžovatel uplatnil již ve vyjádření ze dne 22. 11. 2002, v němž uvedl, že účelová komunikace budovaná v souvislosti se stavbou nespĺňuje požadavky dané normovými hodnotami vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. Obousměrná komunikace budovaná na pozemku parc. č. 3259 musí být podle názoru stěžovatele širší. Navíc je v dokumentaci podle stěžovatele uváděna rychlost 50 km/h, ačkoliv je komunikace dimenzována na rychlost 30 - 40 km/h. K tomuto vyjádření přiložil stěžovatel posudek společnosti R.C. vypracovaný ing. L. V., CSc. (č. l. 205 správního spisu), který mj. konstatuje, že stávající komunikace a její projektované prodloužení se nacházejí v relativně členitém území. Vzhledem k navrhovaným poloměřům směrových a výškových oblouků posudek považuje za bezpodmínečně nutné, aby komunikace byla řešena jako dvoupruhová s minimální šířkou vozovky 6,0 m. Navrženou šířku vozovky považuje za naprosto nepřiměřenou. Dále posudek navrhuje za účelem zajištění bezpečného vjezdu a výjezdu vozidel na sousední pozemky a zajištění bezpečnosti chodců vytvoření chodníku po celé délce navrhované komunikace, a to v šířce min. 1,50 m.

Na tuto námitku reagoval stavební úřad v rozhodnutí o přerušení řízení, přičemž navrhovatele vyzval, aby doplnil návrh o komplexní řešení dopravní obsluhy území dotčeného stavbou, zejména však návrh nového dopravního řešení účelové komunikace s veřejným přístupem při severním průčelí.

Na č. l. 232 správního spisu je dále založeno interní sdělení úřadu městské části Praha 4, Odboru stavebního a dopravy, ze dne 29. 11. 2002, které obsahuje stanovisko silničního správního úřadu ke zmíněnému posudku. V tomto stanovisku konstatuje silniční správní úřad, že posudek problematiku účelové komunikace posuzuje s použitím kritérií pro místní komunikace, jež nejsou pro účelové komunikace závazná, nicméně ale i přesto doporučuje z důvodu vhodnosti zohlednit připomínky účastníků řízení ve věci příjezdu do prostoru dvorních traktů. Konkrétně doporučil, aby účelová komunikace byla opatřena chodníkem o šířce 1 m, který by byl minimálně nadvýšen a opatřen zkosenou obrubou po celé délce přilehlých nemovitostí, přičemž mezi jejich hranicemi a vozidly podélně parkujícími při navrhovaném objektu by měl zůstat volný dopravní prostor min. 8 m.

Navrhovatel ve svém stanovisku k této námitce ze dne 10. 12. 2002 uvedl, že nikde v dokumentaci se nenachází zmínka o návrhu parametru komunikace pro rychlost 50 km/h. K námitkám opírajícím se o posudek R.C. navrhovatel uvedl, že navrhovaná komunikace navazuje svými parametry na stávající již zkolaudovanou komunikaci jak směrově, tak výškově. Návrhové parametry pak podle navrhovatele odpovídají vyhlášce č. 104/1997 Sb. při předpokládaném zatížení a účelu komunikace, přičemž navrhovatel v příloze svého vyjádření doložil vyjádření projektanta dopravy o posouzení možnosti míjení vozidel při navržené šířce a možnosti vjezdu na okolní pozemky. Vzhledem k tomu, že byla komunikace navržena jako obytná ulice se smíšeným provozem, není třeba dle navrhovatele zřizovat ani chodníky. V tomto smyslu vyznívá i jeho doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí z 3. 1. 2003.

Stěžovatel proto ve své námitce ze dne 13. 2. 2003 opětovně konstatoval, že navrhovaná účelová komunikace nesplňuje normové hodnoty a svými parametry, provedením a způsobem připojení nevyhovuje požadavkům bezpečného užívání staveb, neboť nemá dostatečné rozptylové plochy, měla by být širší (min. 6 m a chodník), resp. má-li být obytnou ulicí, měla by být min. 8 m široká. Tuto námitku stěžovatel zopakoval i ve vyjádření z 11. 7. 2003.

Stavební úřad tuto námitku v rozhodnutí o umístění stavby zamítl s tím, že v podstatě ocitoval vyjádření navrhovatele.

V odvolání stěžovatel proto namítl, že navrhovaná komunikace při severním průčelí umístěvaných staveb je navrhována těsně u hranice sousedních pozemků, tudíž znemožňuje zástavbu těchto nemovitostí, neboť nebude moci být dodržena odstupová vzdálenost od komunikace, a je tak v rozporu i s čl. 4 odst. 4 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, neboť podle tohoto ustanovení umístěním stavby na hranici pozemku nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněn způsob zástavby sousedního pozemku podle územně plánovací dokumentace. Dále pak podle ustanovení čl. 10 odst. 1 téže vyhlášky musí mít stavby před vstupem rozptylovou plochu (např. chodník), která musí umožnit bezpečný přístup i odchod osob. Podle stěžovatele je proto vzhledem k šířce komunikace nezbytné před pozemky parc. č. 484/2, 3, 4, a 5 a plánovanými stavbami na nich nutnou podmínkou pro zachování bezpečnosti provozu na této účelové komunikaci zřízení rozptylové plochy v podobě chodníku v šíři alespoň 1,5 m, resp. ploch o rozměru podle čl. 56 odst. 1 citované vyhlášky. Stěžovatel poukázal na to, že obdobný závěr o nutnosti vybudování chodníku konstatoval již výše zmíněný posudek R.C. z 22. 11. 2002. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že nutnost oddělení provozu pěších a vozidel shledal i sám stavební úřad, a to v rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 28. 11. 2002, přičemž výslovně uložil navrhovateli zpracovat návrh nového dopravního řešení účelové komunikace při severním průčelí navrhovaných budov při respektování podmínky odděleného automobilového provozu od pěších. Podle stěžovatele je z pohledu této podmínky zcela nedostatečné navržené řešení komunikace jako obytné ulice s neodděleným provozem pěších a vozidel. Navržené řešení pak nerespektuje ani doporučení posudku R.C. o minimální šířce komunikace. Konečně pak stěžovatel namítl, že navržená komunikace nerespektuje ani požadavek čl. 9 zmíněné vyhlášky, neboť z důvodů navrhované šířky svými parametry, provedením a způsobem připojení nevyhovuje požadavku bezpečného užívání stavby a plynulého provozu na pozemních komunikacích.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání tuto odvolací námitku zamítl s tím, že umístěním stavby komunikace není znemožněn způsob zástavby sousedních pozemků. Pozemky parc. č. 3259 a parc. č. 485, na nichž je komunikace umístěna, jsou ve vlastnictví navrhovatele. Rozhodnutí o umístění stavby v podmínce č. 15 stanovilo, že je na těchto pozemcích umístěna stavba účelové komunikace s veřejným provozem s prvky obytné ulice. Sousední pozemky tedy nejsou znepřístupněny. Budoucí stavební záměr stěžovatele pak podle žalovaného není rozhodující, neboť se netýká projednávané stavby. Žalovaný jako neakceptovatelný odmítl i požadavek stěžovatele na zřízení rozptylové plochy před jeho pozemky, neboť rozptylová plocha podle jeho názoru musí být zřízena na pozemku stavby, nikoliv na pozemku souseda. Potřebu zřízení chodníku nakonec žalovaný odmítl i s tím, že návrh komunikace byl posouzen příslušným silničním správním úřadem, a to Odborem stavebním a dopravy Úřadu městské části Praha 4, a ve věci bylo vydáno kladné stanovisko č. j. OSD/46805/02/Vedr ze dne 15. 5. 2002.

5. K námitce absence posouzení stavby z hlediska zákona o ochraně ovzduší

Stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby (ale obdobnou námitku vznášel již v územním řízení) namítal, že vyjádření dotčeného orgánu státní správy na úseku ochrany ovzduší není v souladu s ustanovením § 53 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší, protože nebylo vydáno ve správním řízení se všemi vyžadovanými náležitostmi. Pokud stavební úřad ve svém územním rozhodnutí odkazuje na ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) téhož zákona, odkazuje podle stěžovatele na ustanovení nesprávné, neboť se týká stanovisek k územně plánovací dokumentaci v průběhu jejího pořizování, nikoliv stanoviska pro územní řízení. Zjevně vadný je rovněž podle stěžovatele odkaz stavebního úřadu na rozhodnutí Odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 5. 2002, neboť bylo vydáno před účinností zákona o ovzduší, nemůže tedy osvědčovat soulad návrhu s předpisy platnými a účinnými v době vydání rozhodnutí.

Žalovaný tuto námitku v rozhodnutí o odvolání zamítl s odůvodněním, že z předložené spisové dokumentace zjistil, že k předmětné stavbě bylo vydáno dne 28. 5. 2002 odborné stanovisko Odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy č. j. MHMP - 045164/2002/001/OŽP/VI, které bylo doplněno stanoviskem č. j. MHMP - 150170/2002/001/OŽP/VI ze dne 27. 1. 2003. Z obsahu těchto stanovisek vyplývá, že navrhovaná stavba nevyžaduje posouzení podle zvláštních předpisů. Stavební úřad je podle žalovaného povinen zajistit jako podklad územního řízení doložení odborného stanoviska dotčeného orgánu státní správy, je povinen toto odborné posouzení v rámci daného řízení o umístění stavby respektovat, nepřísluší mu však právo hodnotit věcnou správnost posouzení příslušného dotčeného orgánu státní správy.

6. K námitce absence vyjádření dotčených orgánů státní správy

S ohledem na formulaci kasační námitky nepovažoval Nejvyšší správní soud rekapitulaci částí správního spisu za potřebnou.

7. K námitce absence posouzení stavby z hlediska krajinného rázu

Stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby formuloval svou námitku tak, že v rozporu s ustanovením § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyl pro danou stavbu vydán souhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu, resp. příslušný orgán nekonstatoval, že krajinný ráz nemůže být stavbou dotčen. Podle stěžovatele není takovým vyjádřením ani vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, neboť není v této věci příslušný, ani Odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4, protože to se o zásahu do krajinného rázu vůbec nezmiňuje.

Žalovaný tuto námitku v rozhodnutí o odvolání odmítl s tím, že stanovisko Odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy je z hlediska řízení o umístění stavby dostačující, neboť uvádí, že správní rozhodnutí nebude vydáno.

8. K námitce ostatních vad řízení před správním orgánem

S ohledem na formulaci kasační námitky nepovažoval Nejvyšší správní soud rekapitulaci částí správního spisu za potřebnou.

9. K námitce vadného postupu při řešení občanskoprávních námitek

S ohledem na formulaci kasační námitky nepovažoval Nejvyšší správní soud rekapitulaci částí správního spisu za potřebnou.

10. K námitce rozhodování vyloučenými osobami

S ohledem na formulaci kasační námitky nepovažoval Nejvyšší správní soud rekapitulaci částí správního spisu za potřebnou.

V.

Obsah soudního spisu

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného o odvolání podal stěžovatel dne 9. 6. 2004 žalobu. Vzhledem k tomu, že se žalobní body v podstatě, až na drobné formulační rozdíly, shodují s odvolacími námitkami v rámci správního řízení a s kasačními námitkami rekapitulovanými výše, Nejvyšší správní soud upouští z valné části z důvodů ekonomie od jejich rekapitulace. Městský soud pak stěžovatelovy žalobní námitky zhodnotil v odůvodnění svého rozsudku následovně:

1. K námitce rozporu územního rozhodnutí s územní plánovací dokumentací

K této námitce městský soud konstatoval, že ze správního spisu vyplývá, že dne 11. 6. 2003 bylo stavebnímu úřadu doručeno doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí, které obsahuje průvodní zprávu k bodu 4.3. dokumentace (zeleň) a hodnocení souladu návrhu s územním plánem. V tomto dodatku je uvedeno, že je zpracován na základě nových skutečností daných úpravou územního plánu U0134/2003 platnou od 28. 4. 2003. V průvodní zprávě je podrobně popsáno, jaká zeleň bude zřízena v souvislosti se stavbou s tím, že směrná část územního plánu požaduje splnění koeficientu zeleně pro celou funkční plochu. Pro určenou podlažnost 3,9 je předepsán koeficient zeleně 0,25. Výpočtem byl stanoven koeficient 0,362, množství zeleně je překročeno o 3040 m². V doplněné části dokumentace týkající se souladu s územním plánem je pak výpočet ploch započítatelné zeleně. Ze znění územního plánu nelze dovodit, že koeficient zeleně je třeba počítat pro plochu, na níž je vydáváno územní rozhodnutí. Koeficient zeleně byl počítán podle metodiky zpracovatele územního plánu, vycházel z dokladů vztahujících se k danému území a stanovené limity byly dodrženy. Žalovaný tedy dle názoru soudu nepochybil, jestliže v tomto směru neshledal rozpor předložené projektové dokumentace se schváleným územním plánem. Pokud žalobce poukazuje na chybné výpočty, není podle městského soudu z jeho tvrzení zřejmé, proč mají být chybné a nepravdivé.

Dále se soud vyslovil k umístění příjezdové rampy pod izolační zelení, která má být vysázena do zeminy o mocnosti 90 cm; uvedl, že závazná část územního plánu stanoví funkční využití této zeleně k výsadbě dřevin a trvalých travních porostů. Neurčuje, že izolační zeleň musí být umístěna na rostlém povrchu. Navrhované a schválené umístění příjezdové rampy pod izolační zeleň tedy dle názoru soudu rovněž není v rozporu s územně plánovací dokumentací. Není podle jeho názoru důvod se domnívat, že na uvedené vrstvě zeminy by nemohl existovat trvalý porost.

2. K námitce neúplnosti návrhu na umístění stavby

Městský soud konstatoval, že z ustanovení upravujících obsah rozhodnutí o umístění stavby nelze dovodit, že by takové rozhodnutí muselo zahrnovat i umístění staveniště. Je na navrhovateli, jakým způsobem otázku staveniště bude řešit. V návrhu na umístění stavby v daném případě takový požadavek navrhovatelem vznesen nebyl, a proto o umístění staveniště stavební úřad ani rozhodovat nemohl. Absence rozhodnutí o umístění staveniště neznamena porušení právních předpisů. V podmínce 29 rozhodnutí o umístění stavby je stanoveno, že rozsah a uspořádání staveniště bude zpracováno v projektu organizace výstavby.

3. K námitce absence průkazu pořízení dokumentace stavby oprávněnou osobou

K této námitce městský soud podotkl, že podle ustanovení § 46a stavebního zákona vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě (dále jen "vybrané činnosti ve výstavbě"), mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k výkonu těchto činností podle zvláštního předpisu (odst. 1), právnické osoby mohou vykonávat vybrané činnosti ve výstavbě, jen pokud zabezpečí jejich výkon osobami uvedenými v odstavci 1 (odst. 2). Podle odstavce 3 písm. a) téhož ustanovení se za vybrané činnosti pro účely tohoto zákona považují projektová činnost, kterou se rozumí zpracování územně plánovací dokumentace, a dále zpracování dokumentace staveb pro vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, včetně statických a dynamických výpočtů konstrukcí staveb. S výjimkou staveb pro bydlení, staveb podzemních, opěrných zdí a změn těchto staveb se za vybrané činnosti nepovažuje zpracování dokumentace drobných staveb a jednoduchých staveb a jejich změn; dokumentaci těchto staveb zpracovává kvalifikovaná osoba. V daném případě byla dokumentace předložená s návrhem na umístění stavby zpracována právnickou osobou - d. a. i., s. r. o. Jako hlavní (zodpovědný) projektant je jak v původní dokumentaci, tak v jejím dodatku uveden Ing. J. D., autorizovaný architekt podle osvědčení České komory architektů ze dne 23. 4. 1998, č. 02 691. Podle § 12 odst. 2 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů, je autorizovaná osoba povinna vykonávat činnosti, pro které jí byla udělena autorizace, osobně, popřípadě ve spolupráci s dalšími autorizovanými osobami nebo ve spolupráci s jinými fyzickými osobami pracujícími pod jejím vedením. Z uvedeného vyplývá, že právnická osoba, která v daném případě zpracovala dokumentaci stavby pro vydání územního rozhodnutí, zabezpečila výkon této činnosti osobou s příslušným oprávněním. Shora jmenovaný hlavní projektant, který dokumentaci autorizoval, si mohl pro její vypracování přizvat ke spolupráci jiné autorizované osoby nebo pod jeho vedením mohly na dokumentaci spolupracovat i další fyzické osoby. Konečně pak městský soud podotkl, že při posouzení dané námitky nemůže hodnotit důvody, pro které nebyla stavebním úřadem připsána projektová dokumentace předložená stěžovatelem k jeho zamýšlené stavbě.

4. K námitce zajištění bezpečného připojení stavby na pozemní komunikaci

Městský soud námitku stěžovatele odmítl s tím, že v rozhodnutí o umístění stavby je v podmínce č. 15 stanoveno, že při severním průčelí budov, na pozemcích parc. č. 3259 a parc. č. 485, k. ú. M., bude umístěna účelová komunikace s veřejným provozem s prvky obytné ulice, jejíž severní okraj bude umístěn při společné hranici pozemku parc. č. 3259, k. ú. M., s pozemky parc. č. 484/2, parc. č. 484/3, parc. č. 484/4 a parc. č. 484/5, k. ú. M.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí

pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Z citovaného ustanovení podle soudu vyplývá, že účelová komunikace je veřejně přístupná a veřejný přístup na ni může být upraven nebo omezen pouze rozhodnutím příslušného silničního správního úřadu. V podmínkách rozhodnutí o umístění stavby žádné takové omezení přístupu na umístěvanou účelovou komunikaci zahrnuto není, proto má soud za to, že námitka stěžovatele, že dojde k zneprůstřednění pozemků v jeho vlastnictví, není důvodná.

Dále městský soud uvedl, že pokud by k úpravám přístupu na návrh vlastníka účelové komunikace mělo dojít v budoucnu, bude tato věc řešena v samostatném řízení u příslušného silničního správního úřadu. Navíc je třeba podle krajského soudu poukázat na to, že předmětná účelová komunikace nemá společnou hranici s pozemkem parc. č. 484/6, k. ú. M.. Ze správního spisu i ze samotné stanovené podmínky vyplývá, že bylo přihlédnuto i k tomu, aby na předmětné účelové komunikaci byl umožněn bezproblémový provoz, neboť byly stanoveny její délka i šířka.

Pokud jde o námitku, že navrhovaná komunikace je v rozporu s čl. 4 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, neboť znemožňuje zástavbu stěžovatelových parcel tím, že nebude moci být dodržena odstupová vzdálenost od komunikace, a je v rozporu čl. 10 odst. 1 uvedené vyhlášky, neboť podle ní je nutné, aby vzhledem k šíři komunikace byla zřízena rozptylová plocha před pozemky parc.č. 484/4, parc. č. 484/6, parc. č. 484/2, parc. č. 484/3, parc. č. 484/5 a plánovanými stavbami na nich jako nutná podmínka pro zachování bezpečnosti na účelové komunikaci a vstupu na uvedené pozemky, a pokud jde o námitku, že není ani splněna podmínka rozhodnutí o přerušení řízení, v němž stavební úřad uložil vyřešení konfliktu s chodci při respektování podmínky odděleného automobilového provozu od pěších, městský soud konstatoval, že pro účely územního řízení vydal odbor stavební a dopravy Úřadu městské části Praha 4 jako příslušný silniční správní úřad k návrhu na umístění stavby (tedy i účelové komunikace při severním průčelí) souhlasné stanovisko dne 15. 5. 2002. V rozhodnutí o přerušení řízení pak stavební úřad navrhovatelům uložil, aby návrh doplnili o komplexní řešení dopravní obsluhy území dotčeného stavbou, zejména však o návrh nového dopravního řešení účelové komunikace s veřejným přístupem při severním průčelí budov A. M. II a A. M. III. Ve spise je založeno posouzení návrhových parametrů místní účelové komunikace vypracované dne 22. 11. 2002 na objednávku stěžovatele Ing. L. V., CSc. (R.C.), ve kterém je stavba charakterizována jako „místní účelová komunikace“. V doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí je k umístění účelové komunikace na pozemku parc. č. 3259 (dodatek č. 1) uvedeno, že navržená komunikace bude sloužit pro zajištění přístupu k zadním průčelím budov a zejména k zajištění přístupu na přilehlé sousední pozemky. Je navržena v prodloužení stávající účelové komunikace a navazuje na ni. Je navržena jako komunikace se smíšeným provozem, což ji vymezuje jako obytnou ulici určenou pro společný provoz vozidel a pěších. Minimální průjezdný prostor je zachován. K tomu je přiložen příslušný výkres spolu s vyjádřením, že je zachován minimální průjezdný prostor v přímé části i ve směrových obloucích. Při zařazení účelové komunikace jako obytné ulice se smíšeným provozem vozidel a pěších vzhledem k technickým normám není třeba zřizovat chodníky. Je pravdou, že v rozhodnutí o přerušení řízení stavební úřad uvedl, že ohledně komplexního řešení dopravní obsluhy má být mimo jiné z navrženého řešení zřejmé, že automobilový provoz bude oddělen

od pěších, ale v materiálech k dodatku dokumentace je s odkazem na příslušné technické normy doloženo, že v případě dané účelové komunikace chodníky být umístěny nemusí. Podle městského soudu tedy není porušením právních předpisů, pokud účelová komunikace byla umístěna na pozemku parc. č. 3259 jako obytná ulice určená pro společný provoz vozidel a pěších bez vymezení chodníků. Pokud se jedná o rozptylové plochy před vstupem zamýšlených staveb umístěvaných na uvedených pozemcích (parc. č. 484/4, parc. č. 484/6, parc. č. 484/2, parc. č. 484/3, parc. č. 484/5), jejich existenci je třeba zajistit při případném budování těchto staveb, žalobce se nemůže domáhat zřízení rozptylové plochy na cizím pozemku pro stavbu, kterou hodlá zřídit na pozemku ve svém vlastnictví.

5. K námitce absence posouzení stavby z hlediska zákona o ochraně ovzduší

K námitce stěžovatele, že rozhodnutí Odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 5. 2002 bylo vydáno před účinností zákona o ochraně ovzduší, a nemůže tedy osvědčovat soulad návrhu s právními předpisy platnými v době vydání rozhodnutí, městský soud poznamenal, že ve správním spise je založeno stanovisko Odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 5. 2002 a dále stanovisko Odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 17. 5. 2002. Oba tyto správní orgány z hlediska posouzení ochrany ovzduší s odkazem na tehdy platný zákon č. 389/1991 Sb., o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečišťování, uvedly, že vytápění budov je řešeno pomocí výměňkové stanice napojené na dálkový teplovod. Na kvalitu ovzduší by mohl působit pouze automobilový provoz spojený s vybudováním staveb, tento vliv však bude nepatrný. Neměly tedy námitek proti umístění stavby. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad uvedl, že na předmětnou stavbu se nevztahuje § 17 zákona o ochraně ovzduší týkající se povolovacího řízení. V daném případě je potřebné stanovisko dotčeného správního orgánu a to bylo dne 28. 5. 2002 vydáno.

Dále soud konstatoval, že zákon o ochraně ovzduší nabyl účinnosti dne 1. 6. 2002. Podle § 17 odst. 1 tohoto zákona příslušný orgán ochrany ovzduší vydává stanoviska a povolení k řízením podle zvláštního právního předpisu, která obsahují podmínky ochrany ovzduší. Jsou jimi a) stanoviska k územně plánovací dokumentaci v průběhu jejího pořizování, b) povolení k umístění staveb zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů, c) povolení staveb zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů a k jejich změnám, d) povolení k uvedení zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů do zkušebního i trvalého provozu. Podle § 53 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší se na rozhodování podle tohoto zákona se vztahuje správní řád, s výjimkou rozhodování podle § 8 a § 17 odst. 1 písm. a). Nový zákon tedy rozlišuje vydávání stanovisek a povolení. V daném případě se nejedná o umístění stavby, která by byla zvláště velkým, velkým nebo středním stacionárním zdrojem znečišťování ovzduší, proto podle nové právní úpravy nebylo třeba povolení příslušného orgánu ochrany ovzduší, postačovalo stanovisko dotčeného orgánu. Zákon o ochraně ovzduší pak přitom nestanoví, že by dříve podaná stanoviska příslušných orgánů ochrany ovzduší nabytím jeho účinnosti pozbyla platnosti a že je třeba je nahrazovat stanovisky dalšími. Z tohoto důvodu má soud za to, že žalovaný nerozhodoval v rozporu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť souhlasné stanovisko příslušného správního orgánu měl k dispozici.

6. K námitce absence vyjádření dotčených orgánů státní správy

Městský soud se s námitkami stěžovatele vypořádal konstatováním, že vyjádření správce sítí (Č. r., a. s., S., spol. s r. o., G. C., a. s., I.W., a. s., U. Č. r., a. s.) byla opatřena

znovu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud se jedná o posouzení umístované stavby z hlediska urbanistického a architektonického charakteru prostředí a požadavků na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí, z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že se stavební úřad tímto posouzením zabýval a z tohoto hlediska předložené doklady hodnotil. Soud má za to, že je třeba vycházet zejména z toho, že stavba je umístována ve funkční ploše smíšené obchodu a služeb a svými parametry, jak osvědčil stavební úřad, nenarušuje parametry daného území. Vzhledem k dané lokalitě (blízkost komunikačního systému) nemůže být pohoda bydlení srovnatelná s územími nedotčenými v takovém rozsahu dopravou. Umístění stavby respektuje podle soudu i čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 hlavního města Prahy.

7. K námitce absence posouzení stavby z hlediska krajinného rázu

Městský soud konstatoval, že dle stěžovatele je dalším nedostatkem to, že v rozporu s § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyl pro danou stavbu vydán souhlas orgánu ochrany životního prostředí se zásahem do krajinného rázu. Odbor životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy není podle stěžovatele v této věci příslušný a odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 se ve svém stanovisku ke krajinnému rázu nevyjadřuje. Krajský soud se s námitkou neztotožnil, přičemž poukázal na stanovisko odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 17. 5. 2002, ve kterém je uvedeno, že z hlediska ochrany přírody a krajiny k realizaci stavby není připomínek s tím, že při stavbě musí být dodržovány příslušné předpisy. Není tedy podle jeho názoru správné tvrzení stěžovatele, že se odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 k této problematice nevyjádřil. Z obsahu podaného stanoviska vyplývá, že dotčený orgán státní správy neměl proti umístění stavby námitek.

8. K námitce ostatních vad řízení před správním orgánem

K dalším namítaným vadám řízení městský soud uvedl, že ani tyto námitky důvodnými neshledal. Pokud se jedná o umožnění nahlížení do dokumentace, tento problém byl v konečné fázi řešen tak, že vedoucí stavebního úřadu a některé další pracovníce byly vyloučeny z projednávání této věci. Jednání dne 24. 7. 2003 se zástupce stěžovatele zúčastnil, jeho práva účastníka řízení nebyla porušena nepřesným doručením předvolání k tomuto ústnímu jednání. Společnosti podávající návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby udělily pro toto řízení plnou moc Ing. I. J.. Společnost A. M., s. r. o., tedy byla účastníkem řízení, v rozhodnutí o umístění stavby je také uvedena, není však vadou, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, pokud není uvedena v rozdělovníku prvostupňového či napadeného rozhodnutí. Rozdělovník není součástí výroku rozhodnutí, rozhodující je, že rozhodnutí byla řádně doručena, pokud byla doručena zástupci účastníků, tj. Ing. J.. Podklady, které byly s návrhem na vydání rozhodnutí o umístění stavby předloženy, jsou dostatečné z hlediska začlenění stavby do území, jejího vzhledu a výtvarného řešení (§ 3 odst. 4 písm. b/ vyhlášky č. 132/1998 Sb.). Návrh druhu a barvy vnějších úprav stavby, který měl být podle podmínky 44 rozhodnutí o umístění stavby předložen před podáním žádosti o stavební povolení, je třeba považovat pouze za upřesnění již posouzeného vzhledu a výtvarného řešení stavby. Tyto ukazatele nejsou dány pouze druhem a barvou vnějších úprav. Navrhovatelé k okamžiku vydání rozhodnutí o umístění stavby doplnili dokumentaci podle požadavků stavebního úřadu. Pro posouzení věci v takovém případě není rozhodné, zda tak učinili i po uplynutí lhůty stanovené původně stavebním úřadem. Námitky stěžovatele, vztahující se k jednání s jednotlivými pracovníky stavebního úřadu, byly v průběhu řízení řešeny a tam, kde bylo zjištěno, že jsou dány podmínky, byly dotčené pracovníce z projednání věci vyloučeny.

Soud má za to, že tímto postupem byla práva stěžovatele jako účastníka řízení dostatečně respektována a zachována. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, toto své právo také využil, prvostupňové rozhodnutí se s jeho námitkami vypořádalo a napadeným rozhodnutím pak byly zhodnoceny jeho námitky vznesené v odvolání.

9. K námitce vadného postupu při řešení občanskoprávních námitek

Tuto námitku krajský soud zamítl s tím, že posouzení tvrzeného snížení hodnoty a tržní ceny žalobcových nemovitostí není předmětem řízení o umístění stavby a stěžovatel se nemůže z tohoto důvodu dovolávat nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Námitky stěžovatele dle názoru soudu nebyly svým charakterem občanskoprávními námitkami, u kterých by bylo třeba postupovat podle § 137 stavebního zákona. Umístěním veřejné účelové komunikace je zajištěn přístup na pozemky žalobce, podmínka k umístění této komunikace řeší technické parametry stavby. Pokud se jedná o hladinu vody ve stávající studni na pozemku žalobce, nebylo prokázáno, že by umístěvaná stavba měla tento zdroj ovlivnit. Tvrzené snížení ceny nemovitostí ve vlastnictví žalobce či nemožnost zastavění pozemků žalobce v budoucnu rovněž nejsou námitkami, které by mohl žalobce v daném řízení úspěšně uplatňovat. V řízení o umístění předmětné stavby nelze řešit cenové relace nemovitostí ve vlastnictví žalobce a budoucí stavební záměry musí žalobce realizovat samostatným postupem, přičemž z dokladů založených ve spise je zřejmé, že další výstavba v předmětné lokalitě je možná.

10. K námitce rozhodování vyloučenými osobami

K této námitce se relevantně vztahuje pouze část odůvodnění rozsudku městského soudu reprodukováná výše sub V/8.

VI.

Přípustnost kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud nejdříve zaměřil svou pozornost na zkoumání podmínek přípustnosti kasační stížnosti. Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a účastník je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jež není z kasačního přezkumu vyloučeno (§ 102 věta poslední ve spojení s § 104 odst. 1 až 3 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Citované ustanovení tedy ve své části první vymezuje aspekt formální, ve druhé části aspekt obsahový, a to ve vztahu k důvodům, o něž se kasační stížnost opírá. Stěžovatel, jak již bylo výše uvedeno, opírá svou kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž se Nejvyšší správní soud v zásadě mohl ztotožnit i se subsumpcí jednotlivých stížných námitek pod okruhy kasačních důvodů vymezených zmíněným ustanovením. Formální kritérium tedy v případě stěžovatele splněno je. Pokud jde o kritérium posléze jmenované, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine je svou podstatou zakotvením nepřípustnosti vznášení právních novot v řízení o kasační stížnosti. Zabraňuje tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil

v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, www.nssoud.cz). Z pohledu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine je třeba hodnotit námitky stěžovatele rovněž jako přípustné, neboť je uplatnil již v žalobě.

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

VII. Důvodnost kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud kasační stížnost přezkoumal vázán rozsahem přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

1. K námitce rozporu územního rozhodnutí s územní plánovací dokumentací

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel v první řadě namítá, že navrhovaná stavba, jejíž umístění žalovaný v daném území povolil, je v rozporu se schválenou územně plánovací dokumentací, a to v její části závazné, neboť navrhovaná stavba zasahuje do funkční plochy vymezené pro izolační zeleň, v níž budování staveb (až na některé zdůvodněné výjimky) není dovoleno. Polemika stěžovatele směřuje proti názoru městského soudu, že závazná část územního plánu stanoví funkční využití této zeleně k výsadbě dřevin a trvalých travních porostů, ovšem neurčuje, že izolační zeleň musí být umístěna na rostlém povrchu.

Nejvyšší správní soud vyšel při posouzení této námitky z následujících premis: Ustanovení § 29 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném k datu rozhodování žalovaného, stanovilo v odstavci prvním, že územně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení, přičemž závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech; ostatní části řešení jsou směrné. Odstavec třetí in fine téhož ustanovení pak stanovil, že závazná část územně plánovací dokumentace je závazným podkladem pro zpracování a schvalování navazující územně plánovací dokumentace a pro rozhodování v území. Na toto ustanovení navazuje pak logicky ustanovení § 37 odst. 1 stavebního zákona, které v první větě označuje územně plánovací dokumentaci za podklad územního rozhodnutí, a především pak ustanovení § 39, které zavazuje stavební úřad k tomu, aby v územním rozhodnutí vymezil území pro navrhovaný účel a stanovil podmínky k ochraně veřejných zájmů v území, zejména pak zabezpečil soulad s cíli a záměry územního plánování. Územně plánovací dokumentace, zejména její závazná část ve smyslu ustanovení § 29 odst. 3 stavebního zákona, musí být tedy v územním řízení respektována, a je otázkou posouzení zákonnosti, zda územní rozhodnutí cílům a závěrům územního plánování odpovídá.

Vycházejí z těchto premis, Nejvyšší správní soud obrátil svou pozornost k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále jen „územní plán“). Závaznou část územního plánu vymezuje vyhláška hlavního města Prahy č. 32/1999, ve znění pozdějších předpisů. Ve svém čl. 2 stanoví, že regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy jsou stanoveny v příloze č. 1 této vyhlášky. Tato příloha pak ve svém oddílu pátém („Monofunkční plochy“) charakterizuje pod bodem 5k) kód funkční plochy IZ („izolační zeleň“). Jako funkční využití této plochy stanoví závazná část územního plánu výsadbu dřevin a trvalé travní porosty, připouští doplňkové funkční využití v podobě

drobných vodních ploch, cyklistických stezek, jezdeckých stezek, pěších komunikací a prostorů a liniových vedení technického vybavení. Jako výjimečně přípustné funkční využití územní plán připouští parkovací a odstavné plochy se zelení, čerpací stanice pohonných hmot, komunikace vozidlové, stavby, zařízení a plochy pro provoz PID a malé stavby pro provoz a údržbu (související s vymezeným funkčním využitím). Bližší definici a podmínky využití území pak již územní plán nepodává.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud musí přisvědčit argumentaci žalovaného i městského soudu v tom, že vyhláška hlavního města Prahy č. 32/1999, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, nestanoví, že zeleň, včetně zeleně izolační, musí být umístěna na rostlém terénu. Nejvyšší správní soud se přiklání k názoru, že pro dodržení závazných regulativů funkčního a prostorového uspořádání je nutno zachovat plánovanou funkci plochy; ztotožňuje se proto s názorem stavebního úřadu i žalovaného, že podzemní část stavby může být umístěna v ploše izolační zeleně, pokud bude zachována její funkce. Bylo-li výše uvedeno, že závazná část územního plánu vymezuje jako funkční využití plochy izolační zeleně výsadbu dřevin a trvalých travních porostů, Nejvyšší správní soud shledal oprávněným názor žalovaného i městského soudu, že vrstva zeminy o mocnosti 90 cm výsev trvalého travního porostu a výsadbu drobných dřevin umožňuje. Tento názor není podpořen jen úvahou opírající se o obecnou znalost vegetačních podmínek běžných rostlin, je především podpořen obsahem normy ČSN DIN 18 916 (resp. dnes ČSN 83 9021), která upravuje technologické postupy při výsadbě rostlin a na kterou se ve svých rozhodnutích odvolával jak stavební úřad, tak žalovaný. Nejvyšší správní soud vzal nadto v úvahu i fakt, že navrhovaná stavba zasahuje do plochy izolační zeleně pouze příjezdovou rampou k podzemním garážím, zasahuje tak do této plochy rozhodně méně závažným způsobem, než by bývala byla zasahovala např. benzínová pumpa či parkovací plocha, jejichž umístění závazná část územního plánu ve funkční ploše izolační zeleně umožňuje. Vzhledem k těmto důvodům se Nejvyšší správní soud s námitkou stěžovatele o nepřípustném zásahu do funkční plochy izolační zeleně neztotožnil.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku nesprávného výpočtu koeficientu zeleně, je třeba ji rozdělit do dvou segmentů. Stěžovatel napadá v první řadě samu metodu výpočtu, vedle toho pak vznáší i námitky ohledně zápočtu ploch zeleně za účelem výpočtu koeficientu.

Obě tyto námitky je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutné konfrontovat se zněním územního plánu. Územní plán ve své kapitole osmé vymezuje směrnou část regulativů funkčního a prostorového uspořádání. V bodu 8.2.1. pak vymezuje míru využití území, již rozumí stanovení maximálních koeficientů zastavěných ploch, hrubých podlažních ploch, maximálního počtu nadzemních podlaží a minimálního koeficientu zeleně vzhledem k ploše posuzovaného území. Dále pak výslovně definuje, že koeficient zeleně stanoví minimální podíl započítávaných ploch zeleně k vymezené funkční ploše. Již územní plán tedy jasně vztahuje tento ukazatel vždy k celé funkční ploše, nikoliv pouze k pozemku, na kterém se umísťuje stavba. V souladu s tímto základním vymezením je pak i Metodický pokyn k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schválený usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 10/05, na který se odvolává žalovaný. Ve svém bodu 1.3. stanoví, že koeficient zeleně se odvozuje z koeficientu podlažních ploch a podlažnosti. Stanoví se pro celou vymezenou funkční plochu, přičemž jeho hodnota je průměrnou hodnotou ze součtu koeficientů zeleně pro každou jednotlivou parcelu (plochu územního rozhodnutí) a případně zbývající část území, na které se nevztahuje územní rozhodnutí, a které doplňuje funkční plochu do rozlohy vymezené územním plánem. Nelze tedy přisvědčit stěžovatelově názoru, že koeficient zeleně je tedy nutno stanovit pouze pro plochu, na níž má

být umístěna stavba. Tento způsob výpočtu by byl v přímém rozporu s územním plánem. Stěžovatel by svou metodou výpočtu způsobil sám to, co vytýká žalovanému a potažmo městskému soudu - rozpor územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací. Nejvyšší správní soud ovšem nemůže zastřít skutečnost, že stěžovatelův postřeh o tom, že územním plánem zvolená metoda výpočtu koeficientu zeleně může de facto znamenat v určitém okamžiku další nezastavitelnost území, a tím ovlivnit realizaci investičních záměrů vlastníků pozemků ve funkční ploše, nepostrádá oprávněnosti. Leč tato námitka svou podstatou směřuje ke konstrukci územně plánovací dokumentace. Nejvyšší správní soud ji proto může vzít pouze jako faktum, které mu v tomto řízení nepřísluší hodnotit. Nadto je třeba podotknout, že nástroje územního plánování svým způsobem vždy mohou omezit realizaci především vlastnických práv k nemovitostem v řešeném území; usměrnění stavebních aktivit a nakládání se stavbami je ostatně jejich účelem. Zvolený způsob regulace však vzniká v procesu samostatném (proces pořizování územně plánovací dokumentace), v jehož rámci mají být případné střety zájmů na regulaci území a zájmů na nerušeném výkonu vlastnických práv řešeny zákonem stanoveným způsobem, jenž je přezkoumáván případně specifickými nástroji soudní kontroly.

Poněkud jiná je však situace v případě stěžovatelovy námitky týkající se způsobu zápočtu ploch zeleně pro zjištění naplnění koeficientu zeleně v dané funkční ploše. Stěžovatel v kasační stížnosti (a stejně tak i v případě žaloby) namítl, že i v případě, že výpočet koeficientu zeleně provedl navrhovatel (resp. stavební úřad a žalovaný) správně, není koeficient respektován, neboť do celkové plochy zeleně jsou započítány plochy, které zelení nejsou (pro výpočet koeficientu zeleně jsou jako zeleň na rostlém terénu započítány pozemky parc. č. 484/4 a parc. č. 484/6, které jsou však ostatní plochou připravovanou k zastavění a v době výpočtu se na nich zeleň nenacházela, a dále celý pozemek parc. č. 628, ačkoli na jeho části je komunikace), dále jsou u navrhované stavby započítány stromy s velkou korunou ve zpevněném terénu, které však vzhledem k velikosti své vegetační plochy (minimálně 9²m) nemohou být do navrhovaných plochy; umístv případě, že by tyto stromy byly nově vysazeny, však může plocha zeleně stromů ve zpevněných plochách činit pouze 25 % započitatelné plochy zeleně na rostlém terénu. To však podle stěžovatele rovněž nebylo splněno. Stěžovatel, jak již bylo řečeno, vytýká městskému soudu, že jeho rozsudek je nezákonný, protože spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, a namítá rovněž, že řízení bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Nejvyšší správní soud této stěžovatelově námitce musí přisvědčit.

Krajský soud se s touto námitkou stěžovatele vypořádal konstatováním, že koeficient zeleně byl počítán podle metodiky zpracovatele územního plánu, vycházel z dokladů vztahujících se k danému území a stanovené limity byly dodrženy. Žalovaný tedy dle názoru soudu nepochybil, jestliže v tomto směru neshledal rozpor předložené projektové dokumentace se schváleným územním plánem. Pokud stěžovatel poukazuje na chybné výpočty, není podle městského soudu z jeho tvrzení zřejmé, proč mají být chybné a nepravdivé. S tímto hodnocením městského soudu se nelze ztotožnit. V první řadě nelze akceptovat závěr soudu, že není zřejmé, v čem spatřuje stěžovatel nesprávnost výpočtu. Přesně vymezuje důvody, proč se domnívá, že některé plochy neměly být do ploch zeleně započítány, nicméně městský soud se s nimi nijak nevypořádal. Ani závěr městského soudu o tom, že koeficient zeleně byl spočítán podle metodiky zpracovatele územního plánu a vycházel z dokladů vztahujících se k danému území, nemůže Nejvyšší správní soud sdílet. Tento závěr městského soudu se totiž podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu neopírá

o skutečnosti zřejmé ze správního spisu, ale pouze o názory a vyjádření žalovaného. Skutečnosti zřejmé ze správního spisu totiž závěr o dostatečnosti podkladů pro výpočet ploch zeleně a tedy pro soulad územního rozhodnutí v této části s územním plánem nepodporují, resp. z nich nelze vyvodit téměř žádný závěr. Jak již bylo v rekapitulaci obsahu správního spisu uvedeno, výpočtu ploch zeleně se věnuje jednak doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí ze dne 3. 1. 2003 (mapový podklad č. 1. 252 a tabulka výpočtu č. 1. 249), jednak doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí ze dne 11. 6. 2003 (mapový podklad č. 1. 333 a tabulka výpočtu č. 1. 330). Z obou mapových podkladů je přitom pouze zřejmé, na kterých pozemcích se podle názoru navrhovatele nachází zeleň a obě výpočtové tabulky potom bez jakýchkoliv podrobností uvádějí již celkové výsledky zápočtu zeleně. Oba mapové podklady se přitom od sebe bez jakéhokoliv vysvětlení ve vyznačení posuzovaných ploch zeleně diametrálně liší (jediným akceptovatelným vysvětlením je zohlednění již povolených staveb na pozemcích v severovýchodním cípu řešeného území ve druhém podkladu, neboť je navrhovatel v podkladu prvním započítal opomněl. Druhý mapový podklad oproti prvnímu např. vypouští velkou plochu zeleně v jihovýchodní části řešeného území, aniž tento krok v průvodní zprávě (č. 1. 338 a násl. správního spisu) jakkoliv komentuje a aniž je zřejmé, že by toto vypuštění mělo nějak souviset s důvodem doplnění dokumentace, tj. se změnou územního plánu, která stanovila jiný kód míry využití území. V takové podobě představují jak mapové podklady, tak výpočtové tabulky předložené navrhovatelem v podstatě podklady nepřezkoumatelné, protože postrádají dostatečné objektivizovatelné prvky. Nejvyšší správní soud musí poukázat na to, že pokud by měl být zápočet zeleně proveden skutečně v souladu s metodickým pokynem, na který se odvolává žalovaný i městský soud, musel by přezkoumatelně vycházet z kritérií uvedených v tabulce uvedené pod bodem 1.3.1 tohoto pokynu. Z výpočtu provedeného navrhovatelem ovšem není zřejmé, např. jaký strom měl malou či velkou korunu, zda mají skutečně dostatečnou vegetační plochu, zda skutečně všechny plochy uváděné v mapovém podkladu jako zeleň na terénu mohly být započítávány 100 % a především není nikterak přezkoumatelné, zda skutečně na všech plochách, které navrhovatel jako plochy zeleně vymezil, zeleň skutečně je. Stávající podoba spisového materiálu tedy spolehlivý podklad pro závěr, že výpočet ploch zeleně byl proveden správně, neposkytuje. Rozhodnutí správního orgánu bylo v tomto ohledu tedy nepřezkoumatelné, a proto i městský soud měl k námitce stěžovatele tuto vadu řízení před správním orgánem konstatovat.

2. K námitce neúplnosti návrhu na umístění stavby

K tomuto bodu musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že se s námitkou stěžovatele neztotožňuje. Ustanovení § 3 odst. 4 písm. i) vyhlášky č. 132/1998 Sb. sice výslovně uvádí jako obsah návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby rozsah a uspořádání staveniště, nicméně nelze odhlédnout od skutečnosti, že celé ustanovení odstavce čtvrtého citovaného ustanovení je uvozeno návětim následujícího znění: „*k návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby se podle místa, druhu, rozsahu a předpokládaných účinků stavby přikládají další podklady, ze kterých musí být dostatečně zřejmé zejména...*“. Toto návětí tedy použití celého ustanovení jednak omezuje pouze na návrhy staveb, u nichž je to vzhledem k místu, druhu, rozsahu a předpokládaným účinkům nutné, jednak samotné náležitosti vypočítává demonstrativně, nikoliv taxativně. Je tak otázkou správní úvahy stavebního úřadu, které z příkladmo vyjmenovaných podkladů (či podkladů jiných) v územním řízení vyžádá, základním kritériem výběru potřebných podkladů ovšem bude vždy, jak správně městský soud dovodil, obsah územního rozhodnutí o umístění stavby definovaný ustanovením § 39 stavebního zákona ve spojení s ust. § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Je třeba souhlasit se závěrem

jak žalovaného, tak městského soudu, že ustanovení § 4 cit. vyhlášky mezi náležitostmi územního rozhodnutí vymezení rozsahu a uspořádání staveniště neobsahuje, a pokud žalovaný zdůvodnil, proč nebylo v daném územním řízení nutné doklad o rozsahu a uspořádání staveniště požadovat (hlavním důvodem byla skutečnost, že stavební pozemek umožňoval umístění staveniště ve svém rámci), nelze jeho postup chápat jako protiprávní.

3. K námitce absence průkazu pořízení dokumentace stavby oprávněnou osobou

Pokud jde o tuto námitku, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s poukazem městského soudu na ustanovení § 46a stavebního zákona a s jeho zjištěním, že v daném případě byla dokumentace předložená s návrhem na umístění stavby zpracována právnickou osobou - d. a. i., s. r. o., přičemž jako hlavní (zodpovědný) projektant je jak v původní dokumentaci, tak v jejím dodatku ze 3. 1. 2003 uveden Ing. J. D., autorizovaný architekt. Správný je i závěr krajského soudu, že podle § 12 odst. 2 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů, je autorizovaná osoba povinna vykonávat činnosti, pro které jí byla udělena autorizace, osobně, popřípadě ve spolupráci s dalšími autorizovanými osobami nebo ve spolupráci s jinými fyzickými osobami pracujícími pod jejím vedením, bylo proto přípustné, aby právnická osoba, která v daném případě zpracovala dokumentaci stavby pro vydání územního rozhodnutí, zabezpečila výkon této činnosti osobou s příslušným oprávněním. Postačovalo tedy, aby shora jmenovaný hlavní projektant dokumentaci autorizoval, nikoliv ji fyzicky pořizoval, jak požaduje stěžovatel.

Pokud stěžovatel namítá, že dodatek k projektové dokumentaci z 11. 6. 2003 nebyl autorizován vůbec, Nejvyšší správní soud se nemůže s jeho tvrzením ztotožnit. Na č. l. 340 správního spisu je originál tohoto dodatku opatřen týmž razítkem a týmž podpisem autorizované osoby (Ing. J. D.), jako ostatní dokumentace pořizovaná společností d. a. i., s. r. o. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatele, že by nebylo nepochybné, že dokumentaci stavby (její dodatek) zpracovala osoba, jež má oprávnění k této činnosti, a že je tak řízení zatíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

4. K námitce zajištění bezpečného připojení stavby na pozemní komunikaci

Jádrem stěžovatelovy kasační námitky je, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s požadavkem bezpečného připojení stavby na pozemní komunikaci, který vyplývá z ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona a čl. 9 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Podle zmíněného článku musí zejména připojení staveb na pozemní komunikace svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a plynulého provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel odkazuje přitom na posudek R.C. ze dne 22. 11. 2002, který je součástí správního spisu, a který odůvodňuje nevhodnost navržené komunikace při severním průčelí budovy (a při hranicích s pozemky stěžovatele) z hlediska bezpečnosti provozu, a to zejména vzhledem k nedostatečné šířce komunikace, neoddělení pěšího provozu, absenci obratiště a nevhodného povrchu komunikace.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že ustanovení čl. 9 odst. 2 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 (*„Připojení staveb na pozemní komunikace musí*

svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky, a musí být dokončeno před kolaudací stavby“) je ustanovením obecným. Jeho požadavek kladený na pozemní komunikace tedy není arbitrárním pojmem, který by bylo možné naplňovat ad hoc bez ohledu na předpisy speciální, které vymezují obecné technické požadavky na pozemní komunikace in concreto. Těmito zvláštními právními předpisy jsou zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcí předpis, vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Zákon o pozemních komunikacích v ustanovení § 16 odst. 3 in fine výslovně stanoví, že obecně technické požadavky na výstavbu pozemních komunikací stanoví prováděcí předpis. Tímto prováděcím předpisem je citovaná vyhláška č. 104/1997 Sb. Ta v ustanovení § 16 stanoví, že při přípravě staveb, výstavbě komunikací a jejich stavebních úpravách se postupuje podle zvláštních předpisů (odkazuje zde na stavební zákon) a závazných českých technických norem uvedených v příloze č. 1 pod č. 1 až 29. Bližší podrobnosti jsou obsaženy v doporučených českých technických normách uvedených v příloze č. 1 pod č. 30 až 66. Při stavebních úpravách stávajících komunikací je nutno podle místních podmínek zlepšovat kvalitu komunikace zvýšením bezpečnosti a plynulosti provozu na ní anebo alespoň přispívat k homogenitě celého tahu. Ustanovení § 17 pak vymezuje požadavky na návrhové prvky a návrhové kategorie komunikací, přičemž stanoví, že návrhové prvky komunikace musí být voleny tak, aby poskytovaly všem uživatelům patřičné podmínky pro plynulou a bezpečnou jízdu se zřetelem k požadované funkci komunikace a při zohlednění únosného zatížení území (odst. 1). Návrhové prvky a uspořádání komunikací pak závisejí na volbě návrhové kategorie komunikace, která se volí podle výhledové intenzity dopravy, charakteristiky území, popř. zástavby a obecných technických a ekonomických souvislostí (odst. 1). Každá návrhová kategorie komunikace je dána šířkou komunikace a návrhovou rychlostí. Návrhová rychlost je taková rychlost, kterou mohou po této komunikaci bezpečně projíždět jednotlivá vozidla. Bližší údaje k rozmezí návrhových rychlostí pro jednotlivé návrhové kategorie komunikací obsahují doporučené ČSN 73 6101 a ČSN 73 6110.

Vycházejí z této úpravy nemůže Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce přisvědčit. Stěžovatel své přesvědčení opírá o posudek pořízený ing. L. V. Pokud jde ovšem o východiska, která tento posudek při zkoumání vhodnosti návrhu sporné komunikace volí, vyšlo v územním řízení najevo (srov. v rekapitulaci zmíněné interní sdělení silničního správního úřadu ze dne 29. 11. 2002), že pro návrh účelové komunikace používá kritérií pro komunikace místní, neboť cit. vyhláška č. 104/1997 Sb. se svými odkazy na technické normy speciální požadavky na účelové komunikace nestanoví. Tento závěr formulovaný jak stavebním úřadem, tak žalovaným, ostatně stěžovatel nikdy nenapadl. Otázka technických parametrů navrhované komunikace se tím však dostává z roviny právního posouzení souladu s obecně technickými požadavky na pozemní komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích a jeho prováděcích předpisů do roviny zkoumání vhodnosti navrženého technického řešení. Tato otázka však není otázkou právní a soudu ji nepřísluší přezkoumávat.

5. K námitce absence posouzení stavby z hlediska zákona o ochraně ovzduší

Nejvyšší správní soud se s námitkou stěžovatele neztotožňuje. V první řadě musí konstatovat, že kasační námitka stěžovatele se shoduje svou argumentací s námitkou žalobní, a nereaguje tedy vůbec na vývody městského soudu, není tak zřejmé, proti jakému z právních vývodů městského soudu v této věci stěžovatel brojí. Nejvyšší správní soud

se přitom s názorem městského soudu v zásadě ztotožňuje. K závěrům městského soudu pouze připodotýká, že ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona vymezuje toliko závazek, aby ve stavebním řízení, pokud se dotýká zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodl stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Pokud za účinnosti zákona č. 389/1991 Sb. příslušný dotčený orgán státní správy jasně ve svém stanovisku uvedl, že se navrhovaná stavba zájmů ochrany ovzduší nedotýká, protože nejde o umístění stavby, která by byla zvláště velkým, velkým i středním stacionárním zdrojem znečištění, a jestliže nová právní úprava v zákoně o ochraně ovzduší vyžaduje v ustanovení § 17 odst. 1 povolení orgánu ochrany ovzduší pouze k umístění staveb zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů, resp. v ustanovení § 17 odst. 3 bez souhlasného stanoviska podle odstavce 1 nelze vydat územní rozhodnutí týkající se zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů, přičemž i nová právní úprava vymezuje kategorie zdrojů znečištění stejně jako úprava předchozí, bylo vskutku nadbytečné vyžadovat v územním řízení nového stanoviska dotčeného správního orgánu. Vedle toho je třeba souhlasit i s poukazem městského soudu na přechodná ustanovení zákona o ochraně ovzduší, která neplatnost stanovisek vydaných podle předchozích předpisů nestanoví.

6. K námitce absence vyjádření dotčených orgánů státní správy

Nejvyšší správní soud musel přisvědčit stěžovateli námitce, že městský soud žalobní námitku týkající se tvrzené absence vyjádření dotčených orgánů státní správy ke změnám podkladům pro vydání územního rozhodnutí nevyčerpal, jeho rozhodnutí je tedy v této věci skutečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nicméně obiter dictum Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalobní námitka stěžovatele nebyla nijak konkretizována, přinejmenším nikoliv v tom smyslu, že by specifikovala, která z řady vyjádření dotčených orgánů státní správy měla utrpět na aktualitě a proč. Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo totiž namísto zkoumat stěžovatelovu žalobní námitku toliko ve vztahu ke skutečnému obsahu změn návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby, nikoliv vytrženě z tohoto kontextu, jak lze dovodit z formulace žalobního bodu. Nicméně v tomto rozsahu a tímto způsobem se městský soud se stěžovatelovou námitkou vyrovnat měl.

7. K námitce absence posouzení stavby z hlediska krajinného rázu

I této námitce stěžovatele musel Nejvyšší správní soud přisvědčit. Městský soud poukázal na stanovisko odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 17. 5. 2002 (správně 7. 5. 2002), které uvádí, že z hlediska ochrany přírody a krajiny k realizaci stavby není připomínek s tím, že při stavbě musí být dodržovány příslušné předpisy. Při vydání tohoto stanoviska příslušný orgán státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny odkázal na ustanovení § 65 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 65 zákona o ochraně přírody a krajiny ovšem stanoví, že orgán státní správy vydávající rozhodnutí podle zvláštních předpisů, jimiž mohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, tak činí jen po dohodě s orgánem ochrany přírody, není-li v zákoně o ochraně přírody a krajiny předepsán jiný postup. Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ovšem takový „jiný postup“ stanoví a bylo na místě postupovat podle něj a vydat rozhodnutí o tom, že navrhovaná stavba nezasahuje do krajinného rázu (k tomu srov. stěžovatelem zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39), resp. přinejmenším v souladu s dobovou praxí a interpretací cit. ustanovení § 12 odst. 2 bylo na místě výslovné konstatování ve stanovisku, že stavba do krajinného rázu nezasáhne, a není tudíž třeba o souhlasu se zásahem do krajinného rázu rozhodovat. Zmíněné stanovisko odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 4 však neobsahuje ani jedno, ani druhé.

8. K námitce ostatních vad řízení před správním orgánem

Stěžovatel namítá, že vývody soudu v otázce žalobou namítaných ostatních vad řízení před správním orgánem jsou pro svou kusost a stručnost nepřezkoumatelné. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Rozhodnutí městského soudu by bylo v posuzované věci nepřezkoumatelné, pokud by z jeho odůvodnění nebylo zejména zřejmé, jakými skutkovými a právními úvahami byl veden. In concreto ve vztahu k námitce jiných vad řízení před správním orgánem ovšem městský soud sice stručně, leč zcela jasně ke všem stěžovatelovým námitkám zaujal stanovisko, z něhož je zřejmé, jakou úvahou skutkovou i právní byl veden. Stěžovateli tak nic nebránilo v tom, aby v kasační stížnosti brojil proti těmto konkrétním závěrům krajského soudu.

9. K námitce vadného postupu při řešení občanskoprávních námitek

Stěžovatel brojí proti právnímu závěru městského soudu, že námitky, jež uplatnil v územním řízení a které byly rekapitulovány výše, nelze považovat za námitky občanskoprávní ve smyslu ustanovení § 137 stavebního zákona. Jádrem stěžovatelovy argumentace je, že vznesené námitky se podle jeho názoru opírají především o ustanovení občanského zákoníku. Jedná se tím tedy o zásahy, které přesahují pravomoc stavebního úřadu či jiného orgánu státní správy, neboť nejsou závislé na splnění norem veřejného práva. V případě nedohody účastníků řízení o umístění stavby se tedy nejedná o skutečnosti, které by byl oprávněn řešit v rámci správního řízení správní orgán, ale měl by je řešit soud. Podle stěžovatele tedy stavební úřad postupoval v rozporu s ustanovením § 137 stavebního zákona a závěr městského soudu, který tento postup stvrdil, spočívá rovněž na nesprávném právním posouzení.

S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Podle ustanovení § 137 stavebního zákona stavební úřady, provádějící řízení podle stavebního zákona, se pokusí vždy též o dosažení dohody účastníků u těch námitek, které vyplývají z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům a stavbám, ale překračují rozsah pravomoci stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy (odst. 1). Nedojde-li mezi účastníky řízení k dohodě o takové námitce, která, kdyby se zjistilo její oprávnění, by znemožnila uskutečnit požadované opatření nebo by umožnila jeho uskutečnění jen v podstatně jiné míře či formě, odkáže stavební úřad navrhovatele nebo jiného účastníka podle povahy námitky na soud a řízení přeruší (odst. 2). V souladu s tímto vymezením je tedy třeba chápat občanskoprávní námitku jako námitku, která se týká stavby, o niž se jedná v řízení podle stavebního zákona, musí vyplývat z vlastnických nebo jiných práv účastníků tohoto řízení k pozemkům a stavbám a musí přesahovat pravomoc stavebního úřadu.

Pokud Nejvyšší správní soud vyjde z těchto kritérií občanskoprávní námitky ve smyslu ustanovení § 137 stavebního zákona, nelze vskutku považovat stěžovatelem uplatněné námitky za námitky občanskoprávní. Co se týče stěžovatelem definovaných

námitek sub II. 9. a), c) a d), Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozlišovacím kritériem toho, zda námitka přesahuje pravomoc stavebního úřadu, není skutečnost, že se námitka opírá o občanský zákoník, ale skutečnost, že námitku, která byla v řízení podle stavebního zákona vznesena, nemůže stavební úřad vyřešit, protože pro ni nemá nástroj vyplývající z jeho pravomoci (srov. k tomu především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, č. j. 2 Cdon 1889/97 - 175). Z tohoto hlediska ani v případě výpočtu míry využití území s ohledem na budoucí zástavbu v území, ani v případě ovlivnění podzemních vod a ani v případě námítky ovlivnění nemovitostí stěžovatelem zhoršenými poměry ve smyslu námítky sub d) nejde o námítky, jež by stavební úřad nebyl oprávněn řešit v rámci své pravomoci. Námitka sub a) se totiž týká souladu stavby s územně plánovací dokumentací, námitka sub c) musela být stavebním úřadem zohledněna a vyřešena s ohledem na ustanovení § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v rámci územního řízení a taktéž kompetence k vyřešení námítky sub d) vyplývá z pravomoci stavebního úřadu posuzovat soulad navrhované stavby s požadavky ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 cit. vyhlášky. Pokud pak jde o námitku sub II. 9. b), Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že tato námitka neměla žádný vztah k projednávané stavbě a nebylo důvodu, proč by se jí měl stavební úřad vůbec zabývat. Otázkou, kterou se stavební úřad musí v územním rozhodování zabývat, je, zda navrhovaná stavba umožňuje bezpečné připojení na pozemní komunikace. Ovšem jedná se o připojení této stavby samotné, nikoliv staveb či pozemků jiných. Pokud jde o možnost přístupu na pozemky stěžovatele, realizace stavby na ní sama o sobě ničeho nemění. Jde totiž ve svém důsledku o otázku, zda pozemky přilehlé k pozemkům stěžovatele, které umožňují jediný možný přístup na tyto pozemky, jsou v jeho vlastnictví, či-li nic. Tato skutečnost je ovšem zcela nezávislá na tom, zda je na těchto přilehlých pozemcích umístěována stavba. Stejný problém by stěžovatel musel dříve či později řešit i v případě, kdy by na pozemku parc. č. 3259 nebyla umístěována žádná stavba. V tomto kontextu se jeví poukaz stěžovatele na ustanovení § 151o občanského zákoníku jako zcela nepřipadný, neboť neměl s probíhajícím územním řízením nic společného. Co se tedy týče této námítky, lze rovněž souhlasit s názorem, že nebyl na místě postup podle ustanovení § 137 odst. 1 a 2 stavebního zákona.

10. K námitce rozhodování vyloučenými pracovníky správního orgánu

Pokud jde o tuto námitku, její jádro stěžovatel spatřoval v nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. I v tomto případě Nejvyšší správní soud odkazuje na své vývody sub 8. této části odůvodnění.

Pokud jde o stěžovatelovu argumentaci, že pracovnice, které věc rozhodovaly, jsou přímými podřízenými vyloučené vedoucí, a byly tak povinny uposlechnout příkazů své vedoucí, což znamená, že i pouhé pracovní zařazení na místě podřízeného vyloučeného vedoucího pracovníka zakládá důvod pro vyloučení z projednávání a rozhodování věci, Nejvyšší správní soud se s takovou argumentací nemůže ztotožnit. Ani z ustanovení zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ani z předchozí úpravy ustanovení § 73 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, která se vztahovala na činnost úředníků místních samospráv před 1. 1. 2003 (datum účinnosti zákona č. 312/2002 Sb.), totiž nevyplývá, že by, jak konstatuje stěžovatel, byli úředníci povinni uposlechnout za všech okolností příkazů své vedoucí. Naopak - ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona

č. 312/2002 Sb. ukládá úředníkům povinnost plnit pokyny vedoucích úředníků, nejsou-li v rozporu s právními předpisy; má-li úředník za to, že vydaný pokyn je v rozporu s právními předpisy, je povinen to bezodkladně oznámit osobě, která mu pokyn vydala, a to písemně, nebo, hrozí-li nebezpečí z prodlení, ústně; poté je úředník povinen splnit daný pokyn pouze tehdy, dostane-li od vedoucího úřadu písemný příkaz tak učinit; úředník nesmí vykonat pokyn ani příkaz, pokud by se tím dopustil trestného činu, přestupku, popřípadě jiného správního deliktu, a tuto skutečnost je povinen bez zbytečného prodlení písemně oznámit vedoucímu úřadu. Obdobné ustanovení obsahoval i zmíněný § 73, a to v odstavci prvním (písm. a/). Námitka stěžovatele tak postrádá oporu ve skutečném obsahu normy.

VIII.

Závěr

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že se městský soud při svém rozhodování dopustil v bodu VII. 1., 6. a 7. vymezených pochybení, proto rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je vázán právním názorem zde vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu